

Fremsat den 2. oktober 2024 af udlændinge- og integrationsministeren (Kaare Dybvad Bek)

Forslag til folketingsbeslutning

om Danmarks tilslutning på mellemstatsligt grundlag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1349 af 14. maj 2024 om indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse og om ændring af forordning (EU) 2021/1148

Folketinget meddeler sit samtykke til, at regeringen i henhold til artikel 4 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling til Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) på Danmarks vegne på mellemstatsligt grundlag tilslutter sig:

(1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring

af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817, og

(2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1349 af 14. maj 2024 om indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse og om ændring af forordning (EU) 2021/1148.

Bemærkninger til forslaget

1. Formål og baggrund

1.1. Folketingets samtykke

EU's Asyl- og Migrationspagt blev endelig vedtaget den 14. maj 2024. Pagten indeholder en række retsakter på asyl- og migrationsområdet, der overordnet har til formål at reformere og forbedre det europæiske asylsystem.

Som følge af det danske retsforbehold deltog Danmark ikke i Rådets vedtagelse af retsakterne i Asyl- og Migrationspagten, der således ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Dele af Pagten udgør dog en udbygning af Schengenreglerne, som Danmark har mulighed for at tilslutte sig på mellemstatsligt grundlag.

I Pagten indgår bl.a. forordning om screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser (screeningforordningen) og forordning om indførelse af en grænseprocedure ved tilbagesendelse (grænsetilbagesendelsesforordningen).

Pagten indeholder endvidere retsakter, der udgør ændringer som omhandlet i Danmarks parallelaftale med EU i forhold til Dublin- og Eurodacforordningen, som Danmark har ret til fortsat at være tilsluttet på mellemstatsligt grundlag. Det drejer sig om dele af forordningen vedrørende asylforvaltning og migrationsstyring (AMMR-forordningen), dele af forordningen vedrørende håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet (kriseforordningen) samt eurodacforordningen. Folketinget vedtog den 4. juni 2024 forslag til folketingsbeslutning B 207 om AMMR-forordningen, kriseforordningen samt Eurodacforordningen, hvorved Danmark kunne tilslutte sig disse dele af Pagten.

De øvrige dele af Pagten har Danmark ikke mulighed for at tilslutte sig på grund af retsforbeholdet.

Beslutningsforslaget fremsættes med henblik på at opnå Folketingets samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt., til, at regeringen i henhold til artikel 4 i protokollen nr. 22 om Danmarks stilling på mellemstatsligt grundlag tilslutter sig:

(1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 (screeningforordningen), og

(2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1349 af 14. maj 2024 om indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse og om ændring af forordning (EU) 2021/1148 (grænsetilbagesendelsesforordningen).

Forordningerne er optrykt som bilag 1 og 2 til nærværende beslutningsforslag.

1.2. Danmarks stilling

Screeningforordningen er vedtaget med hjemmel i TEUF artikel 77, stk. 2, litra b og d.

Grænsetilbagesendelsesforordningen er vedtaget med hjemmel i TEUF artikel 77, stk. 2, og artikel 79, stk. 2, litra c.

I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i vedtagelsen af foranstaltninger, der foreslås i henhold til tredje del, afsnit V (artikel 67-89), i TEUF, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

Da både screeningforordningen og grænsetilbagesendelsesforordningen udgør en udbygning af Schengenreglerne, skal Danmark i henhold til artikel 4 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling inden seks måneder efter vedtagelsen af forordningerne træffe afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre disse i dansk ret. Fristen for at tilslutte sig begge forordninger er den 14. november 2024.

Såfremt Danmark træffer afgørelse om at gennemføre forordningerne i dansk ret, skabes der en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater, der er bundet af forordningerne.

Såfremt Danmark træffer afgørelse om ikke at gennemføre forordningerne i dansk ret, overvejer de øvrige medlemsstater, der er bundet af forordningerne, hvilke "passende foranstaltninger" som skal træffes. Dette kan ultimativt betyde ekskludering af Danmark fra Schengensamarbejdet, hvorved Danmark i et sådant scenarie ikke længere vil kunne deltage i de fælles regler for passage af Schengenområdet indre og ydre grænser.

Det er regeringens opfattelse, at Danmark bør tilslutte sig forordningerne, jf. pkt. 5 nedenfor.

Folketingets Europaudvalg gav henholdsvis den 3. juni 2022 og den 6. februar 2024 mandat (forhandlingsoplæg) til EU-forhandlingerne om screeningforordningen og grænsetilbagesendelsesforordningen samt til, at Danmark efter vedtagelsen af forordningsforslagene kunne meddele Rådet, at Danmark med forbehold for Folketingets samtykke på mellemstatsligt grundlag agter at gennemføre forordningerne i dansk ret.

Gennemførelse af forordningerne vil medføre behov for ændringer af dansk lovgivning, jf. pkt. 6 nedenfor.

Danmarks tilslutning til screeningforordningen samt grænsetilbagesendelsesforordningen vurderes derfor at forudsætte Folketingets samtykke, jf. grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt. Folketingets samtykke søges indhentet gennem dette beslutningsforslag med henblik på, at Danmark kan give Rådet meddelelse om tilslutning inden for fristen på seks måneder fra forordningernes vedtagelse, jf. ovenfor.

2. Gældende ret

2.1. Schengensamarbejdet

Danmark indtrådte i Schengensamarbejdet den 25. marts 2001. Formålet med Schengensamarbejdet er at skabe et fælles område uden indre grænser, og udgangspunktet for dette er en ophævelse af personkontrollen ved de fælles indre grænser inden for Schengenområdet suppleret med fælles regler for passage af Schengenområdets ydre grænser og ens visumregler for tredjelandstatsborgere.

2.2. Schengengrænsekodeksen

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (herefter benævnt Schengengrænsekodeksen) fastsætter regler for udøvelse af grænsekontrol af personer, der passerer Schengenområdets ydre grænser, ligesom kodeksen indeholder bestemmelser med henblik på at sikre, at personer ikke kontrolleres ved passage af de indre grænser mellem medlemsstaterne. Schengengrænsekodeksen er gennemført i dansk ret, jf. lov nr. 301 af 19. april 2006.

Schengengrænsekodeksen er løbende blevet revideret, senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1717 af 13. juni 2024, hvor der indføres en række nye regler vedrørende rammerne for midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser, politikontrol i de grænsenære områder, overførsel af tredjelandstatsborgere uden lovligt ophold, der pågribes i indre grænseområder, samt regler om håndtering af epidemier og instrumentalisering af migranter. Danmark skal senest den 13. december 2024 meddele Rådet, om Danmark vil tilslutte sig denne ændringsforordning. Folketinget har endnu ikke taget stilling til Danmarks tilslutning.

Regulering vedrørende indrejse for tredjelandstatsborgere er nærmere fastsat i Schengengrænsekodeksens artikel 6, stk. 1, litra a-e, hvoraf en række konkrete indrejsebetingelser fremgår (gyldigt rejsedokument, dokumentation for opholdets formål, ej indberettet som uønsket i Schengeninformationsystemet (SIS), ej trussel for den offentlige orden, indre sikkerhed, offentlig sundhed eller internationale forbindelser).

2.3. Udsendelsesdirektivet

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) fastsætter regler om tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere uden lovligt ophold, herunder i det væsentligste regler om rettigheder og garantier (artikel 4-5 og artikel 14), pligten til at meddele tilbagesendelsesafgørelser (artikel 6), frivillig tilbagevenden (artikel 7), indrejseforbud (artikel 11), formkrav til afgørelser (artikel 12) og regler om administrativ frihedsberøvelse med henblik på udsendelse (artikel 15-17). Udsendelsesdirektivet udgør en delvis udbygning af Schengenreglerne.

Udsendelsesdirektivet er gennemført i dansk ret, jf. lov nr.

248 af 30. marts 2011 med efterfølgende ændringer. Ved gennemførelsen af udsendelsesdirektivet blev det besluttet, at direktivet ikke finder anvendelse på udlændinge, som er udvist efter udlændingelovens §§ 22-24 og 25 c, eller på udlændinge, som er blevet nægtet indrejse ved en ydre grænse, jf. direktivets artikel 2, stk. 2, litra a og b.

2.4. Kriseforordningen

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1359 af 14. maj 2024 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 (kriseforordningen) vedrører ekstraordinære krisesituationer, herunder instrumentalisering og force majeure på migrations- og asylområdet i Unionen gennem midlertidige foranstaltninger.

Som følge af retsforbeholdet er Danmark ikke omfattet af kriseforordningen. Danmark har imidlertid på mellemstatsligt niveau – som følge af en parallelaftale med EU om at være tilsluttet Dublin- og Eurodac-forordningerne med senere ændringer – ved beslutningsforslag af 4. juni 2024 (B 207) besluttet at tilslutte sig kriseforordningens artikel 12 og 13 og artikel 1-6 i det omfang, det vedrører undtagelserne i artikel 12 og 13. Kommissionen er efterfølgende blevet meddelt, at Danmark ønsker at gennemføre indholdet af ændringerne i dansk ret. Beslutningsforslag B 207 vedlægges som bilag 3 til nærværende beslutningsforslag.

Kriseforordningens artikel 12 og 13 og artikel 1-6, for så vidt angår undtagelserne i artikel 12 og 13, omhandler bestemmelser om fravigelse af fristerne i AMMR-forordningen vedrørende bl.a. tilbagesendelse, anmodninger om overtagelse og overførsler af asylansøgere i tilfælde af krisesituationer og force majeure. Bestemmelserne har derfor ingen relevans i relation til grænsetilbagesendelsesforordningen.

2.5. Udlændingeloven og hjemrejseloven

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse mv. reguleres af udlændingelovens kapitel 7. Det følger af udlændingelovens § 38, stk. 1, at ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 7 og 8.

Udlændingelovens §§ 40 a og 40 b indeholder bestemmelser om optagelse af biometri (fingeraftryk og personfoto) af bl.a. udlændinge, der søger om international beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3 (asyl), samt udlændinge, der pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet, eller som opholder sig ulovligt i Danmark. Udlændingeloven regulerer i dag ikke optagelse af biometri som fastsat i screeningforordningen.

Udlændingelovens § 33 fastsætter reglerne omkring meddelelse af tilbagesendelsesafgørelser (udrejsefrist), hvorefter en udlænding meddeles en pligt til at udrejse inden for en fastsat frist, samt formkravene til sådanne afgørelser. Indrejseforbud fastsættes efter udlændingelovens § 32.

Udlændingelovens § 36 og hjemrejselovens § 16 fastsætter de nærmere regler om administrativ frihedsberøvelse af udlændinge uden lovligt ophold med henblik på afvisning, overførsel eller udsendelse.

3. Forordning om indførelse af screening af tredjelandstatsborgere ved de ydre grænser (screeningforordningen)

3.1. Formål

Screeningforordningen har til formål at beskytte Schengenområdet ved at skabe ensartede regler for identifikation af tredjelandstatsborgere, der ikke opfylder indrejsebetingelserne som fastsat i schengenkodeksen, og dermed sikre en effektiv forvaltning af irregulær migration. Formålet med screening, som ny procedure, er at bidrage til EU's samlede tilgang til migration ved at sikre, at tredjelandstatsborgeres identitet – men også eventuelle sundheds- og sikkerhedsrisici – hurtigt fastslås, og at disse persongrupper hurtigt kan anvises til den relevante asyl- eller udsendelsesprocedure.

Som tidligere anført er screeningforordningen en del af EU's samlede Asyl- og Migrationspakt, hvor den udgør en central del af Pagten og dens overordnede formål om at styrke kontrollen ved de ydre grænser. Screeningforordningen bidrager endvidere til et af Pagtens hovedformål om, at flere tredjelandstatsborgere, der søger om international beskyttelse, får behandlet deres asylansøgning direkte ved de ydre grænser. Screeningforordningen indfører konkrete værktøjer til medlemsstaterne, der skal sikre en styrkelse af kontrollen ved de ydre grænser, og at dette foregår ensartet.

Med forordningen indføres ensartede regler for de procedurer, der skal følges i fasen før indrejse, hvor tredjelandstatsborgeres individuelle behov vurderes, og ensartede regler for varigheden af proceduren for indsamling af relevante oplysninger til fastlæggelse af, hvilke procedurer der skal følges for disse personer.

3.2. Væsentlige elementer i screeningforordningen

Forordningen indfører bl.a. en ny procedure i form af en screening, som gælder for alle tredjelandstatsborgere, der befinder sig ved de ydre grænser uden at opfylde indrejsebetingelserne, eller som ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsaktion. Desuden skal proceduren anvendes ved screening af irregulære migranter, der pågribes på området, og som ved indrejse i Schengenområdet har unddraget sig grænsekontrol. Screeningforordningen supplerer schengenkodeksen for så vidt angår disse situationer.

Følgende elementer udgør de væsentligste i screeningforordningen:

Persongrupper

Forordningen indfører konkret en ny procedure i form af en screening ved medlemsstaternes ydre grænser. Screeningproceduren omfatter følgende persongrupper:

- 1) Tredjelandstatsborgere, der, uagtet ansøgning om international beskyttelse, ikke opfylder indrejsebetingelserne i Schengenkodeksens artikel 6, og som enten pågribes i ulovlig indtrængen på medlemsstaternes områder, eller som ilandsættes i en medlemsstat efter en eftersøgnings- og redningsaktion.
- 2) Tredjelandstatsborgere, der ansøger om international beskyttelse ved grænseovergange ved de ydre grænser eller i transitområder, og som ikke opfylder indrejsebetingelserne i Schengenkodeksens artikel 6.
- 3) Tredjelandstatsborgere, der pågribes på en medlemsstats område, hvor lovlig indrejse af en ydre grænse ikke kan påvises.

Screeningen afsluttes, hvis det under proceduren påvises, at pågældende opfylder indrejsebetingelserne i Schengenkodeksens artikel 6, eller hvis pågældende forlader medlemsstaternes område og frivilligt rejser tilbage til oprindelsesland, bopælsland eller et tredjeland, som accepterer dennes tilbagekomst.

Geografisk placering af screeningen

Ved de ydre grænser skal screeningen som udgangspunkt finde sted på en lokalitet i nærheden af grænsen eller alternativt på andre placeringer inden for en medlemsstats område. Medlemsstaterne skal alene foretage screeningproceduren af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold på deres område, hvis disse har passeret en ydre grænse på en uautoriseret måde og ikke allerede har været underkastet en screeningprocedure. Personer under screening anses ikke formelt for autoriserede til at indrejse på en medlemsstats område. Hertil er det op til de enkelte medlemsstater at fastsætte bestemmelser i national ret, der sikrer, at disse tredjelandstatsborgere forbliver til rådighed for de nationale myndigheder, så længe screeningen er i gang, og dermed forebygger risiko for forsvinden og eventuelle trusler mod den indre sikkerhed som følge af en eventuel forsvinden.

Frister for udførelse af screeningen

Screening skal foretages straks og inden for 7 dage for tredjelandstatsborgere, der pågribes ved de ydre grænser, ilandsættes på en medlemsstats område, eller som søger om international beskyttelse.

For tredjelandstatsborgere, der pågribes på medlemsstaternes område og ikke har passeret en ydre grænse på lovlig vis, skal screeningen gennemføres på et passende sted inden 3 dage.

Screeningens obligatoriske elementer

Screeningproceduren indeholder et indledende helbredstjek, et indledende sårbarhedstjek, fastlæggelse af identitet, registrering af biometriske oplysninger i Eurodac, en sikkerhedskontrol, udfyldelse af en screeningformular samt henvisning til rette asyl- eller udsendelsesprocedure.

Det indledende helbreds- og sårbarhedstjek har bl.a. til for-

mål at fastslå, om en tredjelandstatsborger er statsløs, er sårbar eller offer for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling, eller om pågældende har særlige modtagelses- eller proceduremæssige behov.

Medlemsstaternes screeningmyndigheder

Det er op til de enkelte medlemsstater at udpege screeningmyndighederne. Det er medlemsstaternes ansvar at sikre, at screeningmyndighederne udpeger personale med den rette viden og nødvendige uddannelse i overensstemmelse med reglerne i Schengengrænsekodeksen. Tredjelandstatsborgere, der underkastes screeningproceduren, skal forblive til rådighed for medlemsstaternes screeningmyndigheder og har pligt til at angive personoplysninger, stille dokumenter til rådighed, hvis de er tilgængelige, samt afgive biometriske oplysninger.

Proces efter endt screening

Tredjelandstatsborgere, der ikke har søgt om international beskyttelse og ej heller opfylder indrejsebetingelserne i schengengrænsekodeksen, vil efter endt screeningprocedure blive henvist til de kompetente myndigheder med henblik på anvendelse af tilbagesendelsesprocedurerne i udsendelsesdirektivet. Tredjelandstatsborgere, der har søgt om international beskyttelse og ikke opfylder indrejsebetingelserne i schengengrænsekodeksen, vil efter endt screeningprocedure blive henvist til de kompetente myndigheder, der har kompetence til at registrere ansøgninger om international beskyttelse.

Etablering af en uafhængig overvågningsmekanisme

Hver medlemsstat sørger for en uafhængig overvågningsmekanisme, der har til formål at overvåge, at EU-retten og folkeretten, herunder Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, overholdes under screeningproceduren. Den uafhængige overvågningsmekanisme omfatter alle medlemsstaternes aktiviteter i forbindelse med gennemførelsen af screeningforordningen og dens anvendelsesområde og har endvidere beføjelse til at udstede årlige henstillinger til medlemsstaterne. EU's Agentur for Grundlæggende Rettigheder vil bistå væsentligt med hensyn til at støtte medlemsstaternes udvikling af de uafhængige overvågningsmekanismer for grundlæggende rettigheder i forbindelse med screeningen, herunder udstede generelle retningslinjer samt udstedelse af garantier for overvågningsmekanismernes uafhængighed.

Afsluttende bestemmelser

Der indføres endvidere en række konsekvens- og tekniske ændringer i EES-forordningen, ETIAS-forordningen og interoperabilitetsforordningen. Screeningforordningen trådte i kraft den 11. juni 2024. Med visse undtagelser finder forordningen anvendelse fra den 12. juni 2026.

4. Forordning om indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse (grænsetilbagesendelsesforordningen)

4.1. Formål

Grænsetilbagesendelsesforordningen har til formål at strømline, forenkle og harmonisere medlemsstaternes proceduremæssige ordninger ved at indføre en grænseprocedure ved tilbagesendelse, som skal finde anvendelse på tredjelandstatsborgere og statsløse, hvis ansøgning er blevet afvist i forbindelse med asylgrænseproceduren.

Grænsetilbagesendelsesforordningen medfører således en grænseprocedure ved tilbagesendelse og fastsætter samtidig midlertidige specifikke regler i krisesituationer som defineret i kriseforordningen.

Grænsetilbagesendelsesproceduren finder anvendelse på tredjelandstatsborgere eller statsløse, hvis ansøgning er blevet afvist i forbindelse med asylgrænseproceduren, der er fastsat i forordning (EU) 2024/1348 (asylprocedureforordningen). Det bemærkes, at Danmark som følge af retsforbeholdet ikke deltager i asylprocedureforordningen.

Grænsetilbagesendelsesforordningen foretager herudover ændringer i et antal bestemmelser i EU-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1148 af 7. juli 2021 om oprettelse af instrumentet for finansiel støtte til grænseforvaltning og visumpolitik som del af Fonden for Integreret Grænseforvaltning (BMVI-forordningen). BMVI-forordningen udgør en udbygning af Schengenreglerne.

For de medlemsstater, der ikke er bundet af asylprocedureforordningen, finder grænsetilbagesendelsesforordningen al ligevel anvendelse, såfremt medlemsstaten har tilsvarende bestemmelser om en grænseprocedure for asyl efter nationale regler. Det bemærkes, at Danmark på nuværende tidspunkt ikke har en tilsvarende national grænseprocedure for asyl. Såfremt Danmark indfører en tilsvarende grænseprocedure, vil bestemmelserne om grænsetilbagesendelsesproceduren i grænsetilbagesendelsesforordningen således finde anvendelse.

Grænsetilbagesendelsesproceduren skal i en krisesituation, som defineret i kriseforordningen, lette tilbagesendelsen af tredjelandstatsborgere eller statsløse ved at give de kompetente nationale myndigheder de redskaber og den tid, der skal til for at gennemføre tilbagesendelsesprocedurerne med den fornødne omhu. Bestemmelserne vedrørende tilbagesendelse i kriseforordningen finder imidlertid ikke anvendelse i Danmark, hvorfor kriseforordningen ikke er relevant for anvendelsen af grænsetilbagesendelsesforordningen.

4.2. Væsentlige elementer i grænsetilbagesendelsesforordningen

Grænsetilbagesendelsesforordningen indfører en grænsetilbagesendelsesprocedure, der finder anvendelse på tredjelandstatsborgere eller statsløse, hvis ansøgning er blevet afvist i forbindelse med en asylgrænseprocedure, uanset om asylgrænseproceduren er efter asylprocedureforordningen eller national ret, ligesom den også i visse situationer kan

finde anvendelse i krisituationer som defineret i kriseforordningen og i forbindelse med BMVI-forordningen.

Følgende elementer er de væsentligste i grænsetilbagesendelsesforordningen:

Anvendelsesområde

Grænsetilbagesendelsesproceduren finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere eller statsløse, hvis ansøgning er blevet afvist i forbindelse med en grænseprocedure ved asyl.

Danmark er som følge af retsforbeholdet ikke bundet af asylprocedureforordningen og er derfor ikke forpligtet til at oprette en grænseprocedure ved asyl. Grænsetilbagesendelsesforordningen har derfor ikke umiddelbart betydning for Danmark, hvis ikke der indføres en national asylgrænseprocedure.

Danmark kan imidlertid vælge at indføre en tilsvarende asylgrænseprocedure efter nationale regler, hvorefter tredjelandsstatsborgere eller statsløse vil blive omfattet af grænsetilbagesendelsesforordningens anvendelsesområde for så vidt angår grænsetilbagesendelsesproceduren ved et afslag i forbindelse med den nationale asylgrænseprocedure.

Grænsetilbagesendelsesforordningen fastsætter også midlertidige specifikke regler om grænsetilbagesendelsesprocedurer i krisituationer som defineret i kriseforordningen. Danmark deltager imidlertid kun i artikel 12 og 13 og artikel 1-6, for så vidt de vedrører undtagelserne i artikel 12 og 13 i kriseforordningen, som omhandler fravigelse af fristerne i AMMR-forordningen vedrørende bl.a. tilbagetagelse, anmodninger om overtagelse og overførsler af asylansøgere i tilfælde af krisituationer og force majeure. Bestemmelserne om grænsetilbagesendelsesprocedurer i krisituationer i grænsetilbagesendelsesforordningen finder således ikke anvendelse i Danmark.

Grænseproceduren ved tilbagesendelse

Grænsetilbagesendelsesforordningen indfører en grænsetilbagesendelsesprocedure, hvorefter tredjelandsstatsborgere eller statsløse, der har fået afslag på en ansøgning i forbindelse med asylgrænseproceduren, ikke gives tilladelse til at indrejse på den pågældende medlemsstats område. Grænsetilbagesendelsesproceduren har således den retsvirkning, at en sådan udlænding ikke anses for at være indrejst, selvom udlændingen fysisk opholder sig på medlemsstatens område.

Medlemsstaterne skal kræve, at udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren opholder sig på steder ved eller i nærheden af de ydre grænser eller transitområder i en periode på højst 12 uger, som regnes fra den dato, hvorpå en udlænding ikke længere har ret eller tilladelse til at forblive på området. Kravet om at opholde sig på et bestemt sted i overensstemmelse hermed betragtes ikke som en tilladelse til indrejse eller ophold på medlemsstatens område.

Hvis en afgørelse om tilbagesendelse ikke kan håndhæves inden for den nævnte maksimale periode på 12 uger, fortsætter medlemsstaterne tilbagesendelsesprocedurene efter de gældende regler i udsendelsesdirektivet.

Forholdet til udsendelsesdirektivet

Efter grænsetilbagesendelsesforordningens procedure finder udsendelsesdirektivets bestemmelser om definitioner, rettigheder, tilbagesendelsesafgørelser, visse regler om frivillig udrejse, tvangsmæssig udsendelse, udsættelse af udsendelse, indrejseforbud, retsmidler (klageadgang), garantier i perioden frem til tilbagesendelsen og visse regler om administrativ frihedsberøvelse som udgangspunkt anvendelse.

De nævnte bestemmelser finder imidlertid ikke anvendelse i tilfælde, hvor medlemsstaten ved udsendelsesdirektivets implementering har besluttet, at direktivet ikke finder anvendelse på udlændinge, som er nægtet indrejse ved en ydre grænse, jf. direktivets artikel 2, stk. 2, litra a, hvilket vil være tilfældet, hvor en udlænding bliver meddelt afslag efter grænseproceduren ved asyl, da udlændinge i medfør af afslaget anses for at være nægtet indrejse, selvom udlændingen opholder sig på medlemsstatens område i op til 12 uger nær en ydre grænse. I disse tilfælde finder alene få bestemmelser i udsendelsesdirektivet, herunder bestemmelser om begrænsning af anvendelsen af tvangsforanstaltninger, mulighed for udsættelse af udsendelse, adgang til akut lægebehandling og hensyntagen til sårbare personers behov, reglerne om forhold under frihedsberøvelse samt respektere princippet om non-refoulement anvendelse.

Udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren gives, uanset den nævnte undtagelse til udsendelsesdirektivet, en frist for frivillig udrejse, medmindre der er risiko for, at de vil forsvinde, eller hvis deres ansøgning i forbindelse med asylgrænseproceduren er blevet afvist som åbenbart grundløs, eller hvis den pågældende udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller medlemsstaternes nationale sikkerhed. Fristen for frivillig udrejse må ikke overstige 15 dage eller give ret til at indrejse på den pågældende medlemsstats område. Udlændinge skal under perioden for frivillig udrejse overgive ethvert gyldigt rejsedokument til medlemsstatens kompetente myndigheder. Fristen for frivillig udrejse berører ikke udlændingens mulighed for af egen drift at udrejse før fristen.

Frihedsberøvelse

Udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren kan efter en konkret og individuel vurdering og som en sidste udvej frihedsberøves, hvis andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

Udlændinge, der er afvist og frihedsberøvet efter asylgrænseproceduren, kan også frihedsberøves efter grænsetilbagesendelsesforordningen med henblik på at forhindre deres indrejse på medlemsstatens område, forberede deres tilbagesendelse eller gennemføre en udsendelse. Udlændinge kan derudover frihedsberøves, hvis der er risiko for, at de vil for-

svinde, hvis de undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesproceduren, eller hvis de udgør en risiko for den offentlige orden, offentlige sikkerhed eller nationale sikkerhed.

Frihedsberøvelse skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe der er rimelig udsigt til udsendelse af udlændingen. Frihedsberøvelsens varighed må ikke overstige perioden på 12 uger, som tidligere nævnt, idet udlændingen herefter overgår til den almindelige udsendelsesprocedure efter udsendelsesdirektivet. Udlændingen kan imidlertid frihedsberøves igen efter udsendelsesdirektivets regler. Varigheden af frihedsberøvelsen på op til 12 uger efter grænseproceduren ved tilbagesendelse vil imidlertid indgå i beregningen af udsendelsesdirektivets maksimale varighed af frihedsberøvelse i op til 18 måneder i alt.

Grænsetilbagesendelsesproceduren i tilfælde af en krisesituation

I tilfælde af en krisesituation, som defineret i kriseforordningen, kan medlemsstaten anvende undtagelser til grænsetilbagesendelsesproceduren.

Kriseforordningen finder kun anvendelse for bestemmelserne om fravigelse af fristerne i AMMR-forordningen vedrørende bl.a. tilbagetagelse, anmodninger om tilbagetagelse og overførsler af asylansøgere i tilfælde af krisesituationer og force majeure. Grænsetilbagesendelsesforordningens kapitel III om undtagelser i tilfælde af krisesituationer finder således ikke anvendelse i Danmark.

5. Regeringens overvejelser

Regeringen er positivt indstillet over for de tiltag og ændringer, der følger af screeningforordningen, herunder de foranstaltninger, der samlet øger sikkerheden i Schengenområdet og sikrer, at irregulære migranter hurtigt henvises til korrekte procedurer.

Det er regeringens opfattelse, at en styrkelse af de ydre grænser er af afgørende betydning for et velfungerende Schengensamarbejde. Det er væsentligt for regeringen at være med til at sende et samlet europæisk signal om, at det ikke skal være en mulighed at indrejse ulovligt i EU. Det er endvidere positivt, at særligt screeningforordningen bidrager til at sikre en begrænsning af sekundære bevægelser inden for EU, dels ved at forpligte medlemsstaterne til at sikre, at personer står til myndighedernes rådighed og ikke formelt anses for indrejste under screeningen, dels ved hurtigt at henvise personer til den relevante procedure.

Derudover er regeringen positivt indstillet over for, at der konkret indføres bestemmelser om en mere effektiv identifikation af personer, der kan udgøre en sikkerhedsmæssig risiko.

Regeringen er endvidere positivt stemt over for en grænsetilbagesendelsesprocedure, der bl.a. har til formål at forenkle udsendelsesproceduren i den periode, hvor udlændinge skal

opholde sig i nærheden af de ydre grænser. Det bemærkes dog, at grænsetilbagesendelsesproceduren kun er relevant i en dansk kontekst, hvis der indføres en asylgrænseprocedure efter nationale regler, som er tilsvarende asylgrænseproceduren efter asylprocedureforordningen.

Med vedtagelsen af beslutningsforslaget giver Folketinget sit samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt., til, at regeringen kan meddele Rådet, at Danmark har besluttet at gennemføre screeningforordningen og grænsetilbagesendelsesforordningen i dansk ret.

Regeringen vil herefter – og inden for fristen på seks måneder fra forordningernes vedtagelse – meddele Rådet, at Danmark vil gennemføre forordningerne i dansk ret. Herved skabes en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater, der er bundet af forordningerne.

Udlændinge- og integrationsministeren vil herefter fremsætte et lovforslag, der skal gennemføre de nødvendige ændringer af dansk ret, jf. pkt. 6 nedenfor.

6. Lovgivningsmæssige konsekvenser

6.1. Screeningforordningen

En tilslutning af screeningforordningen vil indebære visse ændringer af dansk ret.

Der forventes bl.a. at skulle ske en ændring af udlændingelovens kapitel 7 om kontrollen med udlændinges indrejse, ophold, udrejse mv., således at kapitlet vil omfatte situationer som omhandlet i screeningforordningen, navnlig i relation til optagelse af biometri. Der vil endvidere forventeligt skulle fastsættes kompetence til udførelse af opgaverne i relation til gennemførelse af screeningproceduren.

Implementering af screeningforordningen vil desuden forventes at medføre en række ændringer som forudsætning for, at Danmark kan gennemføre forordningen i dansk ret på korrekt vis.

Et lovforslag vil blive fremsat forud for, at forordningen skal finde anvendelse.

6.2. Grænsetilbagesendelsesforordningen

En tilslutning til grænsetilbagesendelsesforordningen kan indebære visse ændringer af dansk ret. Dette forudsætter dog, at der indføres en asylgrænseprocedure efter nationale regler, som er tilsvarende proceduren i asylprocedureforordningen.

Såfremt Danmark indfører en asylgrænseprocedure, er det forventningen, at der skal ske ændringer i udlændingeloven, særligt reglerne i kapitel 6 vedrørende indrejseforbud, udrejsefrist, processuelt ophold, opsættende virkning og frihedsberøvelse, således at kapitlet vil omfatte situationerne omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren. Det er videre forventningen, at der ligeledes skal ske ændringer i hjemrejseloven, særligt vedrørende frihedsberøvelse, således at de

relevante bestemmelser vil omfatte grænsetilbagesendelsesproceduren.

Danmark kan ikke anvende de lempeligere bestemmelser for så vidt angår grænsetilbagesendelsesproceduren i krisesituationer, idet bestemmelserne henviser til en krisesituation som defineret i kriseforordningen. Kriseforordningen finder kun anvendelse i Danmark for så vidt angår bestemmelser om fravigelse af fristerne i AMMR-forordningen vedrørende bl.a. tilbagetagelse, anmodninger om overtagelse og overførsler af asylansøgere i tilfælde af krisesituationer og force majeure.

Grænsetilbagesendelsesforordningens ændringer i BMVI-forordningen har ingen lovmæssige konsekvenser.

7. Økonomiske og administrative konsekvenser

7.1. Screeningforordningen

Det har på nuværende tidspunkt ikke været muligt at foretage et endeligt estimat for de konkrete økonomiske og administrative konsekvenser af Danmarks tilslutning til screeningsforordningen. Det skyldes bl.a., at arbejdet på EU-plan med den nærmere afklaring af rammerne for implementeringen er i den indledende fase.

Det er forventningen, at gennemførelse af screeningforordningen vil have væsentlige økonomiske og væsentlige administrative konsekvenser primært på Justitsministeriets og Udlændinge- og Integrationsministeriets ressortområder.

Screeningforordningen vurderes at medføre behov for udvikling og tilpasning af danske it-systemer, organisatoriske

tilpasninger samt ændring i sagsgange og sagsbehandlingsprocesser, hvilket vil skulle afdækkes.

Det er forventningen, at de afledte administrative konsekvenser, der følger af forordningen, primært vil vedrøre Justitsministeriets og Udlændinge- og Integrationsministeriets ressortområder.

Det bemærkes, at afledte nationale udgifter, som følge af EU-retsakter, afholdes inden for de berørte ministeriers eksisterende bevillingsramme, jf. budgetvejledningens bestemmelser herom.

7.2. Grænsetilbagesendelsesforordningen

Da bestemmelserne i grænsetilbagesendelsesforordningen på nuværende tidspunkt ikke har betydning for Danmark, vil der ikke være økonomiske og administrative konsekvenser ved Danmarks tilslutning til grænsetilbagesendelsesforordningen.

Såfremt Danmark på et senere tidspunkt vælger at indføre en national asylgrænseprocedure, vil bestemmelserne i grænsetilbagesendelsesforordningen få betydning for Danmark.

De økonomiske og administrative konsekvenser af bestemmelserne i grænsetilbagesendelsesforordningen vil blive vurderet i sammenhæng med de økonomiske og administrative konsekvenser ved indførelse af en asylgrænseprocedure i Danmark, såfremt der senere fremsættes lovforslag om dette.

2024/1356

22.5.2024

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2024/1356

af 14. maj 2024

om indførelse af screening af tredjelandstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra b) og d),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Schengenområdet blev oprettet for at opnå et område uden indre grænser, hvor der er fri bevægelighed for personer, jf. artikel 3, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). For at dette område kan fungere godt, er det nødvendigt med gensidig tillid mellem medlemsstaterne og en effektiv forvaltning af de ydre grænser.
- (2) Reglerne for udøvelse af grænsekontrol af personer, der passerer EU-medlemsstaternes ydre grænser, er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 ⁽⁴⁾. På trods af de grænseovervågningsforanstaltninger, der anvendes, kan medlemsstaterne stå over for autoriserede grænsepassager foretaget af tredjelandstatsborgere, der forsøger at undgå ind- og udrejsekontrol. For at videreudvikle Unionens politik med henblik på at foretage personkontrol og effektiv overvågning af de ydre grænser, der er omhandlet i artikel 77, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), bør yderligere foranstaltninger omfatte situationer, hvor tredjelandstatsborgere pågribes i forbindelse med en autoriseret passage af de ydre grænser, hvor tredjelandstatsborgere sættes i land efter eftersøgnings- og redningsoperationer, og hvor tredjelandstatsborgere fremsætter en ansøgning om international beskyttelse ved et grænseovergangssted uden at opfylde indrejsebetingelserne. Nærværende forordning supplerer forordning (EU) 2016/399 for så vidt angår disse situationer. Det er vigtigt at sikre, at tredjelandstatsborgere i disse situationer screenes for at lette en korrekt identifikation og muliggøre en effektiv henvisning af dem til de relevante procedurer, som alt efter omstændighederne kunne være proceduren for international beskyttelse eller procedurer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF ⁽⁵⁾. Screeningen af sådanne tredjelandstatsborgere bør uden problemer supplere den kontrol, der foretages ved de ydre grænser, eller kompensere for, at disse kontroller ikke har fundet sted ved passagen af de ydre grænser.
- (3) Grænsekontrol er ikke kun i de medlemsstaters interesse, ved hvis ydre grænser kontrollen foretages, men af interesse for alle medlemsstater, der har ophævet grænsekontrollen ved deres indre grænser. Grænsekontrollen bør bidrage til at reducere ulovlig migration, bekæmpe smugling af mennesker og menneskehandel og forebygge enhver trussel mod medlemsstaternes indre sikkerhed, offentlige orden, offentlige sundhed og internationale forbindelser. Når medlemsstaterne foretager grænsekontrol, skal de handle i overensstemmelse med relevant EU-ret og folkeretten,

⁽¹⁾ EUT C 155 af 30.4.2021, s. 58.

⁽²⁾ EUT C 175 af 7.5.2021, s. 32.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 10. april 2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14. maj 2024.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

herunder Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, med forpligtelser i forbindelse med international beskyttelse, især princippet om non-refoulement, og med grundlæggende rettigheder. Som sådan er de foranstaltninger, der træffes ved de ydre grænser, vigtige elementer i en samlet tilgang til migration, der gør det muligt for medlemsstaterne at tackle udfordringen med blandede indrejser af irregulære migranter og personer, der har behov for international beskyttelse.

- (4) I overensstemmelse med forordning (EU) 2016/399 består grænsekontrol af ind- og udrejsekontrol ved grænseovergangstederne og grænseovervågning, der foretages mellem grænseovergangstederne for at forhindre tredjelandstatsborgere i uautoriseret grænsepassage i henhold til nævnte forordning eller omgåelse af ind- og udrejsekontrollen. I henhold til bestemmelserne om grænseovervågning i forordning (EU) 2016/399 skal en person, som har passeret en grænse på uautoriseret vis, og som ikke har ret til at opholde sig på den pågældende medlemsstats område, pågribes og gøres til genstand for procedurer i henhold til af direktiv 2008/115/EF. I henhold til forordning (EU) 2016/399 skal grænsekontrollen foretages, uden at dette berører de rettigheder, der tilkommer flygtninge og personer, som ansøger om international beskyttelse, navnlig hvad angår princippet om non-refoulement.
- (5) Grænsevagter står ofte over for tredjelandstatsborgere, der ansøger om international beskyttelse uden rejsedokumenter, både efter pågribelse i forbindelse med grænseovervågningen og under kontrollen ved grænseovergangstederne. Desuden står grænsevagter ved visse grænseafsnit over for et stort antal migranter, der ankommer på samme tid. Under sådanne omstændigheder er det særlig vanskeligt og vigtigt at sikre, at der søges i alle relevante databaser, og at fastlægge den relevante procedure så hurtigt som muligt.
- (6) Screeningen af tredjelandstatsborgere bør navnlig bidrage til at sikre, at de henvises til de relevante procedurer så tidligt som muligt, og at disse procedurer forløber uden afbrydelse eller forsinkelse. Samtidig bør screeningen bidrage til at forhindre den praksis, hvor visse ansøgere om international beskyttelse forsvinder, efter de har fået tilladelse til at rejse ind på en medlemsstats område på grundlag af deres anmodning om international beskyttelse, for at indgive sådanne anmodninger i en anden medlemsstat eller slet ikke.
- (7) Screeningen af tredjelandstatsborgere, der ansøger om international beskyttelse, bør efterfølges af en undersøgelse af behovet for international beskyttelse. Den bør gøre det muligt at indsamle og dele alle oplysninger af relevans for undersøgelsen med de myndigheder, der har kompetence til den pågældende undersøgelse, således at den rette procedure for behandling af ansøgningen identificeres uden at foregribe typen af procedure, og undersøgelsen dermed fremskyndes. Screeningen bør også bidrage til at identificere sårbare personer, således at der i forbindelse med fastlæggelsen og gennemførelsen af den gældende procedure fuldt ud tages hensyn til eventuelle særlige behov.
- (8) De forpligtelser for medlemsstaterne, der følger af denne forordning, bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351⁽⁶⁾.
- (9) Denne forordning bør finde anvendelse på tredjelandstatsborgere og statsløse uanset om de ansøger om international beskyttelse, som pågribes i forbindelse med en uautoriseret passage af en medlemsstats ydre grænse ad land-, sø- eller luftvejen, undtagen tredjelandstatsborgere, for hvilke den pågældende medlemsstat ikke er forpligtet til at optage biometriske oplysninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1358⁽⁷⁾ af andre årsager end deres alder, samt på de tredjelandstatsborgere, der er blevet sat i land efter eftersøgnings- og redningsoperationer, og som ikke opfylder indrejsebetingelserne i forordning (EU) 2016/399. For de tredjelandstatsborgere, der er blevet sat i land efter eftersøgnings- og redningsoperationer, bør anvendelsen af nærværende forordning ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser i henhold til folkeretten vedrørende eftersøgnings- og redningsoperationer. Nærværende forordning bør også finde anvendelse på personer, der søger international beskyttelse ved grænseovergangsteder eller i transitområder uden at opfylde indrejsebetingelserne, eller hvis tredjelandstatsborgere efter at have fået tilladelse til indrejse i henhold til forordning (EU) 2016/399 af humanitære grunde eller af hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser fremsætter en ansøgning om international beskyttelse.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1358 af 14. maj 2024 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af biometriske oplysninger med henblik på effektiv anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 og (EU) 2024/1350 og Rådets direktiv 2001/55/EF og på identificering af tredjelandstatsborgere og statsløse personer med ulovligt ophold og om medlemsstaternes retshåndhavende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/818 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 (EUT L, 2024/1358, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1358/oj>).

- (10) Screeningen bør foretages på et egnet og passende sted udpeget af hver medlemsstat, generelt beliggende ved eller i nærheden af den ydre grænse, eller alternativt på andre steder inden for området, idet der tages hensyn til geografi og eksisterende infrastruktur og det sikres, at screeningen kan foretages straks. Screening af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold på medlemsstaternes område, som har passeret en ydre grænse for at indrejse på medlemsstaternes område på uautoriseret vis, og som ikke allerede har været underkastet screening i en medlemsstat, bør foretages på et egnet og passende sted udpeget af hver medlemsstat på dens område.
- (11) Tredjelandsstatsborgere, der underkastes screeningen, bør forblive til rådighed for screeningmyndighederne under screeningen. Medlemsstaterne bør i deres nationale ret fastsætte bestemmelser til sikring af, at disse tredjelandsstatsborgere er til stede under screeningen for at forhindre forsvinden. Viser det sig på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag nødvendigt, må medlemsstaterne frihedsberøve en person, der underkastes screening, hvis andre mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt. Frihedsberøvelse bør kun anvendes som en sidste udvej i overensstemmelse med principperne om nødvendighed og proportionalitet og bør være underlagt et effektivt retsmiddel i overensstemmelse med national ret, EU-retten og folkeretten. De relevante bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 ⁽⁸⁾ for ansøgere om international beskyttelse og de relevante regler om frihedsberøvelse i direktiv 2008/115/EF for tredjelandsstatsborgere, der ikke har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, bør finde anvendelse under screeningen.
- (12) Når screeningen viser, at en tredjelandsstatsborger, der underkastes en sådan screening, opfylder indrejsebetingelserne for tredjelandsstatsborgere i forordning (EU) 2016/399, bør screeningen afsluttes, og den pågældende tredjelandsstatsborger bør gives tilladelse til at indrejse på området, uden at dette berører anvendelsen af sanktioner for den uautoriserede passage af de ydre grænser uden for grænseovergangsstederne eller uden for normal åbningstid som omhandlet i nævnte forordning.
- (13) I betragtning af formålet med de undtagelser fra indrejsebetingelserne for tredjelandsstatsborgere, der er fastsat i forordning (EU) 2016/399, bør personer, hvis indrejse i henhold til nævnte forordning er blevet autoriseret af en medlemsstat i overensstemmelse med sådanne undtagelser i en individuel afgørelse, ikke underkastes screeningen, selv hvis de ikke opfylder alle indrejsebetingelserne, medmindre de fremsætter en ansøgning om international beskyttelse.
- (14) Alle tredjelandsstatsborgere, der underkastes screening, bør kontrolleres for at konstatere eller verificere deres identitet og verificere, om de kan udgøre en trussel mod den indre sikkerhed eller den offentlige sundhed. For så vidt angår personer, der fremsætter en ansøgning om international beskyttelse ved grænseovergangssteder, bør der for at undgå overlappning af kontrol tages hensyn til den identitets- og sikkerhedskontrol, der foretages i forbindelse med ind- og udrejsekontrollen.
- (15) Efter afslutningen af screeningen bør de pågældende tredjelandsstatsborgere enten henvises til de myndigheder, der har kompetence til at registrere en ansøgning om international beskyttelse, eller gøres til genstand for procedurer i henhold til direktiv 2008/115/EF, alt efter hvad der er relevant. De relevante oplysninger, der indhentes under screeningen, bør videresendes til de kompetente myndigheder for at støtte den yderligere vurdering af hvert enkelt tilfælde under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder. Den kontrol, der fastsættes ved denne forordning, bør om nødvendigt videreføres af de respektive kompetente myndigheder inden for rammerne af den efterfølgende procedure. De procedurer, der er indført ved direktiv 2008/115/EF, bør først finde anvendelse efter afslutningen af screeningen. Bestemmelserne om registrering af ansøgninger om international beskyttelse i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 ⁽⁹⁾ bør først finde anvendelse efter afslutningen af screeningen. Uanset om en person ansøger om international beskyttelse på tidspunktet for pågribelsen, i forbindelse med grænsekontrollen ved grænseovergangsstedet eller under screeningen, bør den pågældende betragtes som ansøger om international beskyttelse, og forordning (EU) 2024/1348 og direktiv (EU) 2024/1346 bør finde anvendelse på dem.

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 af 14. maj 2024 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

- (16) Personer, der ansøger om international beskyttelse, og på hvilke medlemsstaterne ikke kan eller ikke længere kan anvende en grænseprocedure for asyl, jf. bestemmelsen om undtagelser fra grænseproceduren for asyl i forordning (EU) 2024/1348, bør som hovedregel have tilladelse til indrejse på området.
- (17) Screeningen kan også efterfølges af omfordeling inden for rammerne af den solidaritetsmekanisme, der er oprettet ved forordning (EU) 2024/1351 eller en anden eksisterende solidaritetsmekanisme.
- (18) I overensstemmelse med formodningen for så vidt angår opfyldelse af betingelserne for opholdets varighed fastsat i forordning (EU) 2016/399 kommer opfyldelsen af indrejsebetingelserne og tilladelsen til indrejse til udtryk i form af et indrejsestempel i et rejsedokument. Manglen på et sådant stempel eller et rejsedokument kan derfor betragtes som et tegn på, at indehaveren ikke opfylder indrejsebetingelserne. Med idriftsættelsen af ind- og udrejsesystemet oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2226⁽¹⁰⁾ (ind- og udrejsesystemet), hvor stemplerne erstattes af en registrering i ind- og udrejsesystemet, vil denne antagelse blive mere pålidelig. Medlemsstaterne bør derfor foretage screeningen af tredjelandstatsborgere, der allerede befinder sig på deres område, og som ikke er i stand til at bevise, at de opfylder betingelserne for indrejse på medlemsstaternes område. Screeningen af sådanne tredjelandstatsborgere er nødvendig for at opveje den kendsgerning, at de formentlig har været i stand til at undgå indrejsekontrol ved ankomsten til Schengenområdet og derfor hverken er blevet nægtet indrejse eller henvist til den rette procedure efter screeningen. Foretagelsen af screeningen kan også bidrage til, at det ved søgningen i de databaser, der er omhandlet i nærværende forordning, kan fastslås, at de pågældende personer ikke udgør en trussel mod den indre sikkerhed. Efter afslutningen af screeningen på det pågældende område bør de pågældende tredjelandstatsborgere gøres til genstand for en tilbagesendelsesprocedure eller, hvis de ansøger om international beskyttelse, den relevante asylprocedure. Tredjelandstatsborgere bør ikke underkastes gentagne screeninger.
- (19) Medlemsstaterne bør kunne undlade at foretage screeningen på deres område, hvis en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold på deres område umiddelbart efter pågribelsen sendes tilbage til en anden medlemsstat i henhold til bilaterale aftaler eller ordninger eller i henhold til bilaterale samarbejdsrammer. I så fald bør den medlemsstat, som den pågældende tredjelandstatsborger er blevet sendt tilbage til, straks foretage screeningen.
- (20) Denne forordning berører ikke bestemmelser i national ret, der dækker identifikation af tredjelandstatsborgere, der mistænkes for at opholde sig ulovligt i en medlemsstat, når en sådan identifikation har til formål inden for en kort, men rimelig, frist at undersøge de oplysninger, der gør det muligt at fastslå, om opholdet er ulovligt eller lovligt.
- (21) Med forbehold af de regler om grænsekontrol, der gælder ved de indre grænser i de medlemsstater, hvor der endnu ikke er truffet afgørelse om ophævelse af en sådan kontrol, bør screeningen af tredjelandstatsborgere, der pågribes i forbindelse med en uautoriseret passage af disse indre grænser, hvor kontrollen endnu ikke er ophævet, følge de regler, der er fastsat i denne forordning om screening på medlemsstaternes område, og ikke de regler, der er fastsat for screening ved den ydre grænse.
- (22) Screeningen ved den ydre grænse bør afsluttes så hurtigt som muligt og bør ikke vare længere end syv dage. Screeningen inden for området bør afsluttes så hurtigt som muligt og bør ikke vare længere end tre dage. Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at afslutte screeningen ved den ydre grænse og screeningen inden for området på kortere tid, forudsat at den i denne forordning fastsatte kontrol foretages.
- (23) Screeningen er en del af den integrerede europæiske grænseforvaltning. Instrumentet for finansiel støtte til grænseforvaltning og visumpolitik, som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1148⁽¹¹⁾ som en del af Fonden for Integreret Grænseforvaltning, kan navnlig mobiliseres med henblik på at yde støtte til medlemsstaternes tiltag, der er omfattet af nærværende forordning, i overensstemmelse med reglerne for anvendelse af nævnte instrument og med forbehold af andre prioriteter, der understøttes af dette.
- ⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2226 af 30. november 2017 om oprettelse af et ind- og udrejsesystem til registrering af ind- og udrejseoplysninger og oplysninger om nægtelse af indrejse vedrørende tredjelandstatsborgere, der passerer medlemsstaternes ydre grænser, om fastlæggelse af betingelserne for adgang til ind- og udrejsesystemet til retshåndhævelsesformål og om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 767/2008 og (EU) nr. 1077/2011 (EUT L 327 af 9.12.2017, s. 20).
- ⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1148 af 7. juli 2021 om oprettelse af instrumentet for finansiel støtte til grænseforvaltning og visumpolitik som del af Fonden for Integreret Grænseforvaltning (EUT L 251 af 15.7.2021, s. 48).

- (24) For at nå målene med screeningen bør der sikres en styrket ramme for tæt samarbejde mellem de kompetente nationale myndigheder, der er omhandlet i bestemmelsen om gennemførelse af kontrolforanstaltninger i forordning (EU) 2016/399, de myndigheder, der er ansvarlige for asylprocedurer og modtagelse af ansøgere, de myndigheder, der er ansvarlige for beskyttelse af den offentlige sundhed, og de myndigheder, der er ansvarlige for tilbagesendelsesprocedurer i henhold til direktiv 2008/115/EF. Medlemsstaterne bør have mulighed for at benytte sig af støtte fra de relevante agenturer, navnlig Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896⁽¹²⁾, (»Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning«) og Den Europæiske Unions Asylagentur, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303⁽¹³⁾, (»Den Europæiske Unions Asylagentur«), inden for rammerne af deres mandat. Medlemsstaterne bør inddrage de nationale børnebeskyttelsesmyndigheder og nationale myndigheder med ansvar for at opdatere og identificere ofre for menneskehandel, når screeningen afslører forhold af relevans for menneskehandel i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU⁽¹⁴⁾.
- (25) Under screeningen bør barnets tarv altid komme i første række i overensstemmelse med artikel 24, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«). Børnebeskyttelsesmyndigheder bør, hvor det er nødvendigt, inddrages tæt i screeningen for at sikre, at der under hele screeningen tages behørigt hensyn til barnets tarv. Der bør udpeges en repræsentant, der skal repræsentere og bistå den uledsagede mindreårige under screeningen eller, hvis der ikke er udpeget en repræsentant, bør en person, der er uddannet til at varetage den mindreåriges tarv og generelle trivsel, udpeges. Hvor det er relevant, bør denne repræsentant være den samme som den repræsentant, der er udpeget i overensstemmelse med reglerne om uledsagede mindreårige i direktiv (EU) 2024/1346. Den uddannede person bør være den person, der er udpeget til midlertidigt at fungere som repræsentant i henhold til nævnte direktiv, hvis denne person er blevet udpeget.
- (26) Under anvendelsen af denne forordning bør medlemsstaterne sikre, at den menneskelige værdighed respekteres, og de bør ikke forskelsbehandle personer på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, handicap, alder eller seksuel orientering.
- (27) For at sikre overholdelse af EU-retten og folkeretten, herunder chartret, bør hver medlemsstat under screeningen sørge for en overvågningsmekanisme og indføre passende garantier for dennes uafhængighed såsom overholdelse af Parisprincipperne, vedtaget af De Forenede Nationers Generalforsamlings resolution 48/134 af 20. december 1993, Venedigprincipperne, vedtaget af Venedigkommissionen på dens 118. plenarforsamling den 15.-16. marts 2019, De Forenede Nationers Generalforsamlings resolution af 28. december 2020 om ombudsmandens og mediatorinstitutioners rolle i at fremme og beskytte menneskerettigheder, god regeringsførelse og retsstaten og den valgfrie protokol til konventionen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, vedtaget af De Forenede Nationers 57. Generalforsamling den 18. december 2002 ved resolution A/RES/57/199 (»OPCAT«). Med henblik herpå bør medlemsstaterne kunne benytte sig af allerede eksisterende nationale mekanismer til overvågning af grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med kravene i denne forordning. Den overvågningsmekanisme, som hver medlemsstat sørger for, bør navnlig dække overholdelsen af de grundlæggende rettigheder i forbindelse med screeningen samt overholdelsen af de gældende EU-regler og nationale regler om frihedsberøvelse og princippet om non-refoulement. Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder, der er oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 168/2007⁽¹⁵⁾, (»Agenturet for Grundlæggende Rettigheder«) bør udarbejde generelle retningslinjer for, hvordan en sådan overvågningsmekanisme skal oprettes og fungere uafhængigt. Medlemsstaterne bør desuden have mulighed for at anmode om støtte fra Agenturet for Grundlæggende Rettigheder til at udvikle deres nationale overvågningsmekanisme. Medlemsstaterne bør også kunne søge rådgivning hos Agenturet for Grundlæggende Rettigheder om fastlæggelsen af metoderne for deres nationale overvågningsmekanisme og om passende uddannelsesforanstaltninger. Medlemsstaterne bør endvidere have mulighed for at indbyde relevante og kompetente nationale, internationale og ikkestatslige organisationer og

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 af 13. november 2019 om den europæiske grænse- og kystvagt og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EU) 2016/1624 (EUT L 295 af 14.11.2019, s. 1).

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303 af 15. december 2021 om Den Europæiske Unions Asylagentur og om ophævelse af forordning (EU) nr. 439/2010 (EUT L 468 af 30.12.2021, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU af 5. april 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofre herfor, og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA (EUT L 101 af 15.4.2011, s. 1).

⁽¹⁵⁾ Rådets forordning (EF) nr. 168/2007 af 15. februar 2007 om oprettelse af Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder (EUT L 53 af 22.2.2007, s. 1).

organer til at deltage i overvågningen. Den uafhængige overvågningsmekanisme bør ikke berøre den overvågning af de grundlæggende rettigheder, som foretages af observatørerne af grundlæggende rettigheder hos Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, jf. forordning (EU) 2019/1896, overvågningsmekanismen med det formål at overvåge den operationelle og tekniske anvendelse af det fælles europæiske asylsystem som fastsat i forordning (EU) 2021/2303, evaluerings- og overvågningsmekanismen, der er oprettet ved og Rådets forordning (EU) 2022/922⁽¹⁶⁾, og overvågning udført af eksisterende nationale eller internationale overvågningsorganer. Medlemsstaterne bør undersøge påstande om tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder under screeningen, herunder ved at sikre en hurtig og passende behandling af klager.

- (28) Medlemsstaterne bør sørge for, at den uafhængige overvågningsmekanisme råder over passende finansielle midler.
- (29) Det forhold, at der findes retsmidler til brug i individuelle tilfælde eller nationale systemer, der fører tilsyn med effektiviteten af screeningen, er ikke tilstrækkelig til at opfylde kravene vedrørende overvågning af de grundlæggende rettigheder i henhold til denne forordning.
- (30) Screeningmyndighederne bør udfylde en screeningformular. Formularen bør sendes ved hjælp af et hvilket som helst passende middel, herunder digitale værktøjer, til de myndigheder, der registrerer ansøgninger om international beskyttelse, eller til de kompetente myndigheder for tilbagesendelsesprocedurer, afhængigt af hvem personen henvises til.
- (31) Denne forordning bør ikke berøre de tiltag, der tages i overensstemmelse med national ret med henblik på at fastslå den pågældende persons identitet eller vurdere eventuelle trusler mod den indre sikkerhed.
- (32) Oplysningerne i screeningformularen bør registreres på en sådan måde, at de kan gøres til genstand for administrativ og retslig prøvelse under en eventuel efterfølgende asyl- eller tilbagesendelsesprocedure. Den person, der underkastes screening, bør have mulighed for at tilkendegive over for screeningmyndighederne, at oplysningerne i formularen er ukorrekte. En sådan angivelse bør registreres i screeningformularen uden at forsinke gennemførelsen af screeningen.
- (33) Oplysningerne i screeningformularen bør stilles til rådighed enten i papirform eller elektronisk format for den berørte person med undtagelse af oplysninger vedrørende søgning i relevante databaser med henblik på sikkerhedskontrol. Hvis der er tale om mindreårige, bør oplysningerne i screeningformularen udleveres til den eller de voksne, der har ansvaret for barnet. I tilfælde af uledsagede mindreårige bør oplysningerne i screeningformularen gives til barnets repræsentant eller den person, der er uddannet til at varetage den mindreåriges tarv og generelle trivsel.
- (34) Behandlingen af oplysninger under screeningproceduren bør altid foretages i overensstemmelse med gældende EU-databeskyttelsesret, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679⁽¹⁷⁾.
- (35) De biometriske oplysninger, der indsamles i forbindelse med screeningen, bør sammen med de oplysninger, der er omhandlet i bestemmelserne om indsamling og videregivelse af biometriske oplysninger af ansøgere om international beskyttelse, af tredjelandstatsborgere eller statsløse, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af en ydre grænse, af tredjelandstatsborgere eller statsløse, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat, og af tredjelandstatsborgere eller statsløse, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsaktion, i forordning (EU) 2024/1358, overføres til Eurodac, som er oprettet ved nævnte forordning, (»Eurodac«), af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med de frister, der er fastsat i nævnte forordning.
- (36) Tredjelandstatsborgere, der underkastes screening, bør gennemgå et indledende helbredstjek, som foretages af kvalificeret lægefagligt personale, for at fastslå, om der eventuelt er behov for lægehjælp eller isolation af hensyn til den offentlige sundhed. Kvalificeret lægefagligt personale bør på grundlag af de helbredsmæssige omstændigheder vedrørende den enkelte tredjelandstatsborgers generelle tilstand kunne beslutte, at der ikke er behov for yderligere helbredstjek under screeningen. Dette indledende helbredstjek bør udføres af kvalificeret lægefagligt personale, der

⁽¹⁶⁾ Rådets forordning (EU) 2022/922 af 9. juni 2022 om indførelse og anvendelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1053/2013 (EUT L 160 af 15.6.2022, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

tilhører en af følgende kategorier i ISCO-08-klassifikationen i den internationale fagklassifikation under Den Internationale Arbejdsorganisations ansvar: 221 Lægearbejde, 2221 Sygeplejerskearbejde eller 2240 Paramedicinsk arbejde.

- (37) Der bør foretages et indledende sårbarhedstjek for at identificere personer med tegn på sårbarhed, på at være ofre for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller på at være statsløse, eller som kan have særlige modtagelses- eller proceduremæssige behov som omhandlet i direktiv (EU) 2024/1346 og forordning (EU) 2024/1348. Dette bør ikke berøre den videre vurdering af efterfølgende procedurer efter afslutningen af screeningen. Sårbarhedstjekket bør udføres af specialiseret personale fra screeningmyndighederne, der er uddannet til dette formål.
- (38) Under screeningen bør alle de pågældende personer sikres en levestandard, der er i overensstemmelse med chartret, og have adgang til akut lægehjælp og absolut nødvendig behandling af sygdomme. Der bør rettes særlig opmærksomhed på sårbare personer såsom gravide kvinder, ældre, familier med enlige forældre, personer med et umiddelbart identificerbart fysisk eller mentalt handicap, personer, der synligt har været udsat for psykiske eller fysiske traumer, og uledsagede mindreårige. I tilfælde af mindreårige bør der navnlig gives oplysninger på en børnevenlig og alderssvarende måde. Alle de myndigheder, der er involveret i udførelsen af opgaverne i tilknytning til screeningen, bør rapportere om enhver situation, hvor der er konstateret sårbarheder eller er rapporteret herom til dem, respektere den menneskelige værdighed og privatlivets fred og afstå fra enhver forskelsbehandling.
- (39) Eftersom de tredjelandsstatsborgere, der underkastes screeningen, muligvis ikke har de nødvendige identitetspapirer og rejsedokumenter, som er påkrævet for lovlig passage af den ydre grænse, bør der som led i screeningen foretages en identifikations- eller verifikationsprocedure.
- (40) Det fælles identitetsregister (CIR) blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/817⁽¹⁸⁾ og (EU) 2019/818⁽¹⁹⁾ for at lette og bistå med en korrekt identifikation af personer, der er registreret i ind- og udrejsesystemet, visuminformationssystemet oprettet ved Rådets beslutning 2004/512/EF⁽²⁰⁾ (VIS), det europæiske system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240⁽²¹⁾ (ETIAS), Eurodac og det centrale system til bestemmelse af, hvilke medlemsstater der ligger inde med oplysninger om straffedømme afsagt over tredjelandsstatsborgere og statsløse personer oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/816⁽²²⁾ (ECRIS-TCN), herunder af ukendte personer, der er ude af stand til at legitimere sig. Med henblik herpå indeholder det fælles identitetsregister kun de identitetsoplysninger, rejsedokumentoplysninger og biometriske oplysninger, der er registreret i ind- og udrejsesystemet, VIS, ETIAS, Eurodac og ECRIS-TCN, som er logisk adskilt. Kun de personoplysninger, der er strengt nødvendige for at foretage en nøjagtig identitetskontrol, lagres i CIR. De personoplysninger, der er registreret i CIR, slettes automatisk, når oplysningerne slettes fra de underliggende systemer. Søgning i CIR muliggør en pålidelig og udtømmende identifikation af eller verifikation af identitet for personer, idet det giver mulighed for en samlet, hurtig og pålidelig søgning på samtlige identitetsoplysninger i ind- og udrejsesystemet, VIS, ETIAS, Eurodac og ECRIS-TCN, samtidig med at der sikres beskyttelse af oplysningerne og undgås unødigt behandling eller kopiering heraf.

⁽¹⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/817 af 20. maj 2019 om fastsættelse af en ramme for interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende grænser og visum og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2016/399, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240, (EU) 2018/1726 og (EU) 2018/1861, Rådets beslutning 2004/512/EF og Rådets afgørelse 2008/633/RIA (EUT L 135 af 22.5.2019, s. 27).

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/818 af 20. maj 2019 om fastsættelse af en ramme for interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende politisamarbejde og retligt samarbejde, asyl og migration og om ændring af forordning (EU) 2018/1726, (EU) 2018/1862 og (EU) 2019/816 (EUT L 135 af 22.5.2019, s. 85).

⁽²⁰⁾ Rådets beslutning 2004/512/EF af 8. juni 2004 om indførelse af visuminformationssystemet (VIS) (EUT L 213 af 15.6.2004, s. 5).

⁽²¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 af 12. september 2018 om oprettelse af et europæisk system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS) og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011, (EU) nr. 515/2014, (EU) 2016/399 (EU) 2016/1624 og (EU) 2017/2226 (EUT L 236 af 19.9.2018, s. 1).

⁽²²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/816 af 17. april 2019 om oprettelse af et centralt system til bestemmelse af, hvilke medlemsstater der ligger inde med oplysninger om straffedømme afsagt over tredjelandsstatsborgere og statsløse personer (ECRIS-TCN) for at supplere det europæiske informationssystem vedrørende strafferegistre, og om ændring af forordning (EU) 2018/1726 (EUT L 135 af 22.5.2019, s. 1).

- (41) For at fastslå eller verificere identiteten af personen, der underkastes screening, bør der foretages en verifikation i CIR i nærværelse af denne person under screeningen. Ved denne verifikation bør personens biometriske oplysninger sammenholdes med oplysningerne i CIR. Hvis en persons biometriske oplysninger ikke kan anvendes, eller hvis en forespørgsel med disse oplysninger ikke lykkes eller ikke giver et hit, kan forespørgslen foretages med personens identitetsoplysninger i kombination med rejsedokumentoplysninger, hvis sådanne oplysninger foreligger, eller med data eller oplysninger afgivet af eller modtaget fra den pågældende tredjelandstatsborger. I overensstemmelse med principperne om nødvendighed og proportionalitet og hvis forespørgslen viser, at oplysninger om denne person er lagret i CIR, bør medlemsstaternes myndigheder have adgang til CIR for at konsultere denne persons identitetsoplysninger, rejsedokumentoplysninger og biometriske oplysninger, uden at CIR giver nogen angivelse af, hvilket EU-informationssystem der indeholder oplysningerne.
- (42) Eftersom anvendelsen af CIR til identifikationsformål ved forordning (EU) 2019/817 og (EU) 2019/818 er blevet indskrænket til at lette og bistå med en korrekt identifikation af personer, der er registreret i ind- og udrejse-systemet, VIS, ETIAS, Eurodac og ECRIS-TCN i situationer med politikontrol på medlemsstaternes område, bør nævnte forordninger ændres, så det også bliver muligt at anvende CIR til at identificere personer eller verificere deres identitet under screeningen. For så vidt angår forordning (EU) 2019/818 bør en sådan ændring af hensyn til variabel geometri foretages ved hjælp af en anden forordning end nærværende forordning.
- (43) Da mange af de personer, der underkastes screeningen, muligvis ikke har nogen rejsedokumenter, bør screeningmyndighederne have adgang til alle andre relevante dokumenter, som de pågældende personer er i besiddelse af, såfremt de pågældende personers biometriske oplysninger ikke kan anvendes eller ikke giver noget resultat i CIR. Myndighederne bør også kunne anvende andre oplysninger end biometriske oplysninger fra disse dokumenter til at foretage kontrol i de relevante databaser.
- (44) Identifikationen af personer eller verificeringen af deres identitet under ind- og udrejsekontrollen ved grænseovergangsstedet og enhver søgning i databaserne i forbindelse med grænseovervågning eller politikontrol i området ved de ydre grænser eller inden for området foretaget af de myndigheder, der har henvist den pågældende person til screeningen, bør betragtes som en del af screeningen og bør ikke gentages, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, der berettiger en sådan gentagelse. Indsamling af biometriske oplysninger med henblik på både identifikation eller verifikation af identiteten og registrering i overensstemmelse med kravene i forordning (EU) 2024/1358 bør finde sted én gang som led i screeningen.
- (45) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser, der gør det muligt for den at fastlægge den nærmere procedure og specifikationer for indhentning af oplysninger og præcisere proceduren for samarbejde mellem henholdsvis de myndigheder, der er ansvarlige for at udføre screeningen, INTERPOL's nationale centralbureauer og Europols nationale enhed med henblik på at fastslå truslen mod den indre sikkerhed. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽²³⁾.
- (46) Ved screeningen bør det også verificeres, hvorvidt de berørte tredjelandstatsborgeres indrejse i Unionen kunne udgøre en trussel mod den indre sikkerhed.
- (47) Eftersom screeningen vedrører tredjelandstatsborgere, der befinder sig ved den ydre grænse uden at opfylde indrejsebetingelserne, tredjelandstatsborgere, der er sat i land efter en eftersøgnings- og redningsaktion uden at opfylde indrejsebetingelserne, og tredjelandstatsborgere, der opholder sig ulovligt på medlemsstaternes område, bør sikkerhedskontrollen som led i screeningen mindst være på et niveau svarende til den kontrol, der udføres med hensyn til tredjelandstatsborgere, der med henblik på et kortvarigt ophold på forhånd ansøger om tilladelse til indrejse i Unionen, uanset om de er visumpligtige eller ej.

⁽²³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (48) For tredjelandsstatsborgere, der på grundlag af deres nationalitet er fritaget for visumpligt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1806⁽²⁴⁾, er det i forordning (EU) 2018/1240 fastsat, at de i forbindelse med et kortvarigt ophold skal ansøge om rejsetilladelse for at komme ind i Unionen. Inden udstedelsen af denne rejsetilladelse underkastes de pågældende personer en sikkerhedskontrol af de personoplysninger, som de indgiver, ved søgning i en række EU-databaser, nemlig VIS, Schengeninformationssystemet oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1860⁽²⁵⁾, (EU) 2018/1861⁽²⁶⁾ og (EU) 2018/1862⁽²⁷⁾ (SIS), ind- og udrejsesystemet, ETIAS, Europoloplysninger behandlet med henblik på krydstjek som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794⁽²⁸⁾, ECRIS-TCN samt INTERPOL-databasen over stjalne og bortkomne rejsedokumenter (SLTD) og INTERPOL-databasen over rejsedokumenter med tilknyttede notifikationer (TDAWN). Tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af visumpligt i henhold til forordning (EU) 2018/1806, underkastes sikkerhedskontrol, inden der udstedes visum, ved søgning i de samme databaser som tredjelandsstatsborgere, der er fritaget for denne visumpligt, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009⁽²⁹⁾ og (EF) nr. 767/2008⁽³⁰⁾.
- (49) For så vidt angår personer, der underkastes screening, bør der af hensyn til sikkerheden foretages automatiserede verifikationer ved søgning i de samme systemer som dem, der anvendes for ansøgere om et visum, et visum til længerevarende ophold eller en opholdstilladelse inden for rammerne af VIS eller en rejsetilladelse inden for rammerne af ETIAS, nemlig VIS, ind- og udrejsesystemet, ETIAS, herunder ETIAS-overvågningslisten omhandlet i forordning (EU) 2018/1240, SIS, ECRIS-TCN for personer dømt i forbindelse med terrorhandlinger og andre former for alvorlige strafbare handlinger, Europoloplysninger behandlet med henblik på krydstjek som omhandlet i forordning (EU) 2016/794, SLTD og TDAWN.
- (50) Søgning i de relevante databaser af hensyn til sikkerheden bør foretages på en sådan måde, at det sikres, at der fra disse databaser kun hentes data, der er nødvendige for at gennemføre sikkerhedskontrollen. For så vidt angår personer, der har fremsat en ansøgning om international beskyttelse ved et grænseovergangssted eller i transitområder, bør søgningen i databaserne med henblik på sikkerhedskontrol som led i screeningen fokusere på de databaser, der ikke er blevet søgt i under ind- og udrejsekontrollen ved de ydre grænser, således at gentagne søgninger undgås.
- (51) Når det er berettiget, kan screeningen også omfatte verifikation af genstande, som tredjelandsstatsborgere er i besiddelse af, i overensstemmelse med national ret. Enhver foranstaltning, der anvendes i forbindelse med en sikkerhedskontrol, bør være forholdsmæssig og respektere de screenede personers menneskelige værdighed. De involverede myndigheder bør sikre, at de pågældende personers grundlæggende rettigheder respekteres, herunder retten til beskyttelse af personoplysninger og ytringsfriheden.
- (52) Eftersom screeningmyndighederne skal have adgang til ind- og udrejsesystemet, ETIAS, VIS og ECRIS-TCN for at kunne verificere, om den pågældende person kunne udgøre en trussel mod den indre sikkerhed, bør forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/816 ændres for at fastsætte denne adgangsret, som i øjeblikket ikke er fastsat i disse forordninger. For så vidt angår forordning (EU) 2019/816 bør en sådan ændring af hensyn til variabel geometri foretages ved hjælp af en anden forordning end nærværende forordning.
-
- ⁽²⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1806 af 14. november 2018 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EUT L 303 af 28.11.2018, s. 39).
- ⁽²⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1860 af 28. november 2018 om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 1).
- ⁽²⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1861 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området ind- og udrejsekontrol, om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og om ændring og ophævelse af forordning (EF) nr. 1987/2006 (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 14).
- ⁽²⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde, om ændring og ophævelse af Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1986/2006 og Kommissionens afgørelse 2010/261/EU (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 56).
- ⁽²⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 af 11. maj 2016 om Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2009/371/RIA, 2009/934/RIA, 2009/935/RIA, 2009/936/RIA og 2009/968/RIA (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 53).
- ⁽²⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).
- ⁽³⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60).

- (53) Den europæiske søgeportal, som er oprettet ved forordning (EU) 2019/817, (ESP) bør anvendes til at foretage søgninger i CIR med henblik på identifikation eller verifikation af identiteten.
- (54) Det bør være muligt for screeningmyndighederne at anvende ESP til at foretage søgninger i ind- og udrejsesystemet, ETIAS, VIS, SIS og ECRIS-TCN, Europoloplysninger, SLTD og TDAWN med henblik på sikkerhedskontrol, alt efter hvad der er relevant.
- (55) Søgning i EU-databaser med henblik på identifikation eller verifikation af identiteten eller på sikkerhedskontrol kan være berettiget med henblik på en effektiv gennemførelse af screeningen og for at nå det samme mål, med hvilket de enkelte databaser er blevet oprettet, nemlig en effektiv forvaltning af Unionens ydre grænser som led i den europæiske integrerede grænseforvaltning.
- (56) I tilfælde af et hit med henblik på identifikation eller verifikation af identiteten eller på en sikkerhedskontrol bør screeningmyndigheden kontrollere, at de oplysninger, der er registreret i EU-informationssystemer eller Europoloplysninger, svarer til de oplysninger, der udløser et hit.
- (57) Det bør også være muligt for screeningmyndighederne at kontrollere de relevante nationale databaser i forbindelse med identifikation eller verifikation af identiteten eller med sikkerhedskontrol i overensstemmelse med national ret.
- (58) Med henblik på at opfylde forpligtelsen til at foretage identifikation eller verifikation af identiteten og sikkerhedskontrol under screeningen er medlemsstater, der endnu ikke anvender visse bestemmelser i Schengenreglerne fuldt ud, og som derfor ikke har adgang til alle EU-informationssystemer og EU-databaser, ansvarlige for at udføre identitets- og sikkerhedskontrollen ved at foretage søgninger alene i de systemer og databaser, som de har adgang til.
- (59) Målene for denne forordning, nemlig styrkelsen af kontrollen med tredjelandsborgere, der passerer EU-medlemsstaternes ydre grænser, og sikring af identifikationen eller verifikationen af identiteten af de tredjelandsstatsborgere, der underkastes screening, samt søgningen i relevante databaser for at kontrollere, om de tredjelandsstatsborgere, der underkastes screening, kan udgøre en trussel mod den indre sikkerhed og bidrage til henvisningen af dem til de relevante procedurer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (60) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.
- (61) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF⁽²¹⁾. Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (62) For så vidt angår Island og Norge, udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF⁽²²⁾.

⁽²¹⁾ Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).

⁽²²⁾ Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).

- (63) For så vidt angår Schweiz, udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF⁽³³⁾.
- (64) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU⁽³⁴⁾.
- (65) For så vidt angår Cypern udgør denne forordning en retsakt, der bygger på, eller som på anden måde har tilknytning til Schengenreglerne, jf. artikel 3, stk. 1, i tiltrædelsesakten af 2003.
- (66) For så vidt angår Cypern fastsætter Rådets forordning (EF) nr. 866/2004⁽³⁵⁾ specifikke regler, der finder anvendelse på linjen mellem de områder i Republikken Cypern, hvor regeringen for Republikken Cypern udøver faktisk kontrol, og de områder, hvor regeringen for Republikken Cypern ikke udøver faktisk kontrol. Selv om denne linje ikke er en ydre grænse, skal der i henhold til nærværende forordning foretages kontrol af alle personer, som passerer linjen ved et godkendt eller ikkegodkendt overgangssted, med henblik på at bekæmpe ulovlig indvandring af tredjelandstatsborgere og afsløre og modvirke enhver risiko for sikkerheden. Det følger heraf, at screening ved den ydre grænse også kan finde anvendelse på tredjelandstatsborgere, der pågribes i forbindelse med uautoriseret passage af denne linje, og på dem, der har fremsat en ansøgning om international beskyttelse ved de godkendte overgangssteder.
- (67) Danmark, Norge, Island, Schweiz og Liechtenstein er ikke bundet af direktiv (EU) 2024/1346. I disse stater er modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse reguleret af relevant national lovgivning baseret på anvendelsen af Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967. For så vidt angår disse stater bør henvisningerne i denne forordning til nævnte direktiv forstås som henvisninger til tilsvarende bestemmelser i national ret —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand

Ved denne forordning indføres der:

- a) screening ved medlemsstaternes ydre grænser af tredjelandstatsborgere, som uden at opfylde indrejsebetingelserne i artikel 6 i forordning (EU) 2016/399 har passeret den ydre grænse på en uautoriseret måde, har ansøgt om international beskyttelse under ind- og udrejsekontrol eller er blevet sat i land efter en eftersøgnings- og redningsoperation, inden de blev henvist til den relevante procedure, og
- b) screening af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold på medlemsstaternes område, hvor der ikke er tegn på, at disse tredjelandstatsborgere har været genstand for kontrol ved de ydre grænser, inden de blev henvist til den relevante procedure.

⁽³³⁾ Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).

⁽³⁴⁾ Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).

⁽³⁵⁾ Rådets forordning (EF) nr. 866/2004 af 29. april 2004 om en ordning i henhold til artikel 2 i protokol nr. 10 til tiltrædelsesakten (EUT L 161 af 30.4.2004, s. 128).

Formålet med screeningen er at styrke kontrollen af tredjelandstatsborgere, der passerer de ydre grænser, for at identificere alle tredjelandstatsborgere, der er underlagt screeningen, og gennem søgning i de relevante databaser at kontrollere, om de personer, der er underlagt screeningen, kan udgøre en trussel mod den indre sikkerhed. Screeningen omfatter også forudgående helbreds- og sårbarhedstjek for at identificere personer med behov for sundhedspleje og personer, der kan udgøre en trussel mod den offentlige sundhed, samt at identificere sårbare personer. Sådanne tjek skal lette henvisningen af sådanne personer til den relevante procedure.

Ved denne forordning fastsættes der også bestemmelser om en uafhængig overvågningsmekanisme i hver medlemsstat til overvågning af, at EU-retten og folkeretten, herunder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret»), overholdes under screeningen.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »trussel mod den offentlige sundhed«: en »trussel mod den offentlige sundhed« som defineret i artikel 2, nr. 21), i forordning (EU) 2016/399
- 2) »verifikation«: »verifikation« som defineret i artikel 4, nr. 5), i forordning (EU) 2019/817
- 3) »identifikation«: »identifikation« som defineret i artikel 4, nr. 6), i forordning (EU) 2019/817
- 4) »tredjelandstatsborger«: »tredjelandstatsborger« som defineret i artikel 2, nr. 6), i forordning (EU) 2016/399
- 5) »statsløs«: en person, som ingen stat i medfør af sin ret anser for sin statsborger
- 6) »Europopolysninger«: »Europopolysninger« som defineret i artikel 4, nr. 16), i forordning (EU) 2019/817
- 7) »repræsentant«: en fysisk person eller organisation, herunder en offentlig myndighed, der er udpeget af de kompetente myndigheder eller organer til i givet fald at repræsentere, bistå og handle på vegne af en uledsaget mindreårig
- 8) »biometriske oplysninger«: »biometriske oplysninger« som defineret i artikel 4, nr. 11), i forordning (EU) 2019/817
- 9) »mindreårig«: en tredjelandstatsborger eller statsløs under 18 år
- 10) »screeningmyndigheder«: alle kompetente myndigheder, der i henhold til national ret er udpeget til at udføre en eller flere af opgaverne i denne forordning med undtagelse af de helbredstjek, der er omhandlet i denne forordnings artikel 12, stk. 1
- 11) »uledsaget mindreårig«: en mindreårig, som ankommer til en medlemsstats område uden at være ledsaget af en voksen, der er ansvarlig for vedkommende i medfør af ret eller praksis i den pågældende medlemsstat, så længe en sådan mindreårig ikke reelt befinder sig i en sådan voksens varetægt, herunder en mindreårig, der efterlades alene efter at være rejst ind på en medlemsstats område
- 12) »frihedsberøvelse«: en medlemsstats indespærring af en person på et særligt sted, hvor vedkommende er berøvet sin bevægelsesfrihed
- 13) »INTERPOL-databaser«: »INTERPOL-databaser« som defineret i artikel 4, nr. 17), i forordning (EU) 2019/817
- 14) »eftersøgnings- og redningsoperation«: en eftersøgnings- og redningsoperation som omhandlet i den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning, der blev vedtaget den 27. april 1979 i Hamborg, Tyskland.

Artikel 3

Grundlæggende rettigheder

Ved anvendelsen af denne forordning handler medlemsstaterne i fuld overensstemmelse med den relevante EU-ret, herunder chartret, de relevante dele af folkeretten, herunder Genèvekonventionen om flygtnings retsstilling af 28. juli 1951, som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, med forpligtelserne vedrørende adgang til international beskyttelse, navnlig princippet om non-refoulement, og med de grundlæggende rettigheder.

Artikel 4

Forbindelse til andre retlige instrumenter

1. For tredjelandstatsborgere, der underkastes screening, og som har fremsat en ansøgning om international beskyttelse:
 - a) er registreringen af ansøgningen om international beskyttelse indgivet i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348 fastsat i nævnte forordnings artikel 27, og
 - b) er anvendelsen af de fælles standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse i direktiv (EU) 2024/1346 fastsat i nævnte direktivs artikel 3.
2. Uden at dette berører denne forordnings artikel 8, stk. 7, finder direktiv 2008/115/EF eller nationale bestemmelser, der overholder direktiv 2008/115/EF, kun anvendelse efter afslutningen af screeningen, med undtagelse af den i denne forordnings artikel 7 omhandlede screening, hvor nævnte direktiv eller nationale bestemmelser, der overholder nævnte direktiv, finder anvendelse sideløbende med den screening, der er omhandlet i denne forordnings artikel 7.

Artikel 5

Screening ved den ydre grænse

1. Den ved denne forordning fastsatte screening finder anvendelse på alle tredjelandstatsborgere, der, uanset om de har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, ikke opfylder indrejsebetingelserne i artikel 6 i forordning (EU) 2016/399, og som:
 - a) pågribes i forbindelse med en uautoriseret passage af en medlemsstats ydre grænse ad land-, sø- eller luftvejen, undtagen tredjelandstatsborgere, for hvilke den pågældende medlemsstat ikke er forpligtet til at optage biometriske oplysninger i henhold til artikel 22, stk. 1 og 4, i forordning (EU) 2024/1358 af andre årsager end deres alder, eller
 - b) ilandsættes på en medlemsstats område efter en eftersøgnings- og redningsaktion.
2. Den ved denne forordning fastsatte screening finder anvendelse på alle tredjelandstatsborgere, der har fremsat en ansøgning om international beskyttelse ved overgangssteder ved de ydre grænser eller i transitområder, og som ikke opfylder indrejsebetingelserne i artikel 6 i forordning (EU) 2016/399.
3. Tredjelandstatsborgere, der har fået indrejsetilladelse i henhold til artikel 6, stk. 5, i forordning (EU) 2016/399, underkastes ikke screeningen. Tredjelandstatsborgere, der har indrejsetilladelse i henhold til nævnte forordnings artikel 6, stk. 5, litra c), og som fremsætter en ansøgning om international beskyttelse, underkastes dog screeningen.

Hvis det under screeningen viser sig, at den pågældende tredjelandstatsborger opfylder indrejsebetingelserne i artikel 6 i forordning (EU) 2016/399, afsluttes screeningen af denne tredjelandstatsborger.

Screeningen kan afbrydes, hvis de pågældende tredjelandstatsborgere forlader medlemsstaternes område og rejser til deres oprindelsesland eller bopælsland eller til et andet tredjeland, som de pågældende tredjelandstatsborgere frivilligt beslutter at vende tilbage til, og hvor tilbagekomsten af disse tredjelandborgere accepteres.

Artikel 6

Tilladelse til indrejse på en medlemsstats område

Under screeningen er de personer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1 og 2, ikke autoriseret til at indrejse på en medlemsstats område. Medlemsstaterne fastsætter i deres nationale ret bestemmelser til sikring af, at de personer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1 og 2, forbliver til rådighed for de myndigheder, der er ansvarlige for at udføre screeningen, på stederne som omhandlet i artikel 8, så længe screeningen er i gang, for at forebygge enhver risiko for forsvinden, eventuelle trusler mod den indre sikkerhed som følge af sådan forsvinden eller eventuelle trusler mod den offentlige sundhed, der følger af en sådan forsvinden.

Artikel 7

Screening på medlemsstaternes område

1. Medlemsstaterne foretager kun screeningen af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold på deres område, hvis sådanne tredjelandstatsborgere har passeret en ydre grænse på en uautoriseret måde, og de ikke allerede har været underkastet screeningen i en medlemsstat. Medlemsstaterne fastsætter i deres nationale ret bestemmelser til sikring af, at disse tredjelandstatsborgere forbliver til rådighed for de myndigheder, der er ansvarlige for at udføre screeningen, så længe screeningen er i gang, for at forebygge enhver risiko for forsvinden og eventuelle trusler mod den indre sikkerhed, der følger af en sådan forsvinden.
2. Medlemsstaterne kan undlade at foretage screeningen i overensstemmelse med stk. 1, hvis en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold på deres område umiddelbart efter pågribelsen sendes tilbage til en anden medlemsstat i henhold til bilaterale aftaler eller ordninger eller i henhold til bilaterale samarbejdsrammer. I så fald foretager den medlemsstat, som den pågældende tredjelandstatsborger er blevet sendt tilbage til, screeningen.
3. Artikel 5, stk. 3, andet og tredje afsnit, finder anvendelse på den screening, der foretages i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1.

Artikel 8

Krav vedrørende screeningen

1. I de i artikel 5 omhandlede tilfælde foretages screeningen på egnede og passende steder, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, generelt ved eller i nærheden af de ydre grænser eller alternativt på andre steder på dens område.
2. I de i artikel 7 omhandlede tilfælde foretages screeningen på et egnet og passende sted, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, inden for en medlemsstats område.
3. I de i denne forordnings artikel 5 omhandlede tilfælde foretages screeningen straks og afsluttes i alle tilfælde senest syv dage efter pågribelsen i området ved de ydre grænser, ilandsætningen på den pågældende medlemsstats område eller henvendelsen ved grænseovergangsstedet. Hvad angår de i denne forordnings artikel 5, stk. 1, litra a), omhandlede personer, som artikel 23, stk. 1 og 4, i forordning (EU) 2024/1358 finder anvendelse på, foretages screeningen, såfremt de pågældende personer fysisk forbliver ved den ydre grænse i mere end 72 timer, af dem efterfølgende, og fristen for screeningen nedsættes til fire dage.
4. Den i artikel 7 omhandlede screening foretages straks og afsluttes senest tre dage efter pågribelsen af tredjelandstatsborgeren.
5. Screeningens omfang omfatter følgende elementer:
 - a) et indledende helbredstjek i overensstemmelse med artikel 12
 - b) et indledende sårbarhedstjek i overensstemmelse med artikel 12
 - c) identifikation eller verifikation af identitet i overensstemmelse med artikel 14
 - d) registrering af biometriske oplysninger i overensstemmelse med artikel 15, 22 og 24 i forordning (EU) 2024/1358, i det omfang dette endnu ikke er sket

- e) en sikkerhedskontrol i overensstemmelse med artikel 15 og 16
- f) udfyldelse af en screeningformular i overensstemmelse med artikel 17
- g) henvisning til den rette procedure i overensstemmelse med artikel 18.

6. Organisationer og personer, der yder vejledning og rådgivning, skal have effektiv adgang til tredjelandstatsborgerne under screeningen. Medlemsstaterne kan i henhold til national ret indføre begrænsninger af en sådan adgang, når sådanne begrænsninger er objektivt nødvendige af hensyn til sikkerheden, den offentlige orden eller den administrative forvaltning af et grænseovergangssted eller en facilitet, hvor der foretages screening, under forudsætning af at sådan adgang ikke begrænses i alvorlig grad eller umuliggøres.

7. De relevante regler om frihedsberøvelse i direktiv 2008/115/EF finder anvendelse under screeningen af tredjelandstatsborgere, der ikke har fremsat en ansøgning om international beskyttelse.

8. Medlemsstaterne sikrer, at alle personer, der underkastes screeningen, har en levestandard, der sikrer deres underhold, beskytter deres fysiske og mentale sundhed og respekterer deres rettigheder i henhold til chartret.

9. Medlemsstaterne udpeger screeningmyndighederne og sikrer, at disse myndigheders personale, der foretager screeningen, har den rette viden og har modtaget den nødvendige uddannelse i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) 2016/399.

Medlemsstaterne sikrer, at kvalificeret lægefagligt personale udfører det i artikel 12 omhandlede indledende helbredstjek, og at screeningmyndighedernes specialiserede personale, der er uddannet til dette formål, udfører det i nævnte artikel omhandlede indledende sårbarhedstjek. Nationale børnebeskyttelsesmyndigheder og nationale myndigheder med ansvar for at opdage og identificere ofre for menneskehandel eller tilsvarende mekanismer inddrages, hvor det er nødvendigt, også i disse tjek.

Medlemsstaterne sikrer også, at kun screeningmyndighedernes behørigt bemyndigede medarbejdere, der er ansvarlige for identifikation eller verifikation af identitet og for sikkerhedskontrol, har adgang til de oplysninger, systemer og databaser, der er omhandlet i artikel 14 og 15.

Medlemsstaterne indsetter passende personale og afsætter tilstrækkelige ressourcer til at foretage screeningen på en effektiv måde.

Screeningmyndighederne kan til gennemførelse af screeningen bistås eller støttes af eksperter eller forbindelsesofficerer og hold, der indsættes af Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning og Den Europæiske Unions Asylagentur, inden for rammerne af deres mandat, forudsat at sådanne eksperter eller forbindelsesofficerer og hold har den relevante uddannelse som omhandlet i første og andet afsnit.

Artikel 9

Forpligtelser for tredjelandstatsborgere, der underkastes screeningen

1. Tredjelandstatsborgere, der underkastes screeningen, skal under screeningen forblive til rådighed for screeningmyndighederne.
2. Tredjelandstatsborgere skal:
 - a) angive deres navn, fødselsdato, køn og nationalitet og stille dokumenter og oplysninger, som dokumenterer disse oplysninger, til rådighed, hvis de er tilgængelige
 - b) angive biometriske oplysninger som omhandlet i forordning (EU) 2024/1358.

Artikel 10

Overvågning af de grundlæggende rettigheder

1. Medlemsstaterne vedtager relevante bestemmelser for at undersøge påstande om manglende overholdelse af de grundlæggende rettigheder i forbindelse med screeningen.

Medlemsstaterne sikrer, hvor det er relevant, henvisning med henblik på indledning af civil- eller strafferetlige procedurer i tilfælde af manglende overholdelse eller håndhævelse af grundlæggende rettigheder, i overensstemmelse med national ret.

2. Hver medlemsstat sørger for en uafhængig overvågningsmekanisme i overensstemmelse med kravene i denne artikel, som:

- a) overvåger overholdelse af EU-retten og folkeretten, herunder chartret, navnlig for så vidt angår adgang til asylproceduren, princippet om non-refoulement, barnets tarv og de relevante regler om frihedsberøvelse, herunder relevante bestemmelser om frihedsberøvelse i national ret, under screeningen, og
- b) sikrer, at underbyggede påstande om manglende overholdelse af de grundlæggende rettigheder i alle relevante aktiviteter i forbindelse med screeningen, behandles effektivt og uden unødigt ophold, om nødvendigt tage skridt til, at efterforskninger af sådanne påstande indledes, og overvåge fremskridt med sådanne efterforskninger.

Den uafhængige overvågningsmekanisme omfatter alle medlemsstaternes aktiviteter i forbindelse med gennemførelsen af denne forordning.

Den uafhængige overvågningsmekanisme har beføjelse til at udstede årlige henstillinger til medlemsstaterne.

Medlemsstaterne indfører passende garantier for at sikre den uafhængige overvågningsmekanismes uafhængighed. Nationale ombudsmænd og nationale menneskerettighedsinstitutioner, herunder nationale forebyggende mekanismer oprettet i henhold til OPCAT, deltager i den uafhængige overvågningsmekanismes drift og kan udpeges til at udføre alle eller en del af den uafhængige overvågningsmekanismes opgaver. Den uafhængige overvågningsmekanisme kan også inddrage relevante internationale og ikkestatslige organisationer og offentlige organer, der er uafhængige af de myndigheder, der foretager screeningen. I det omfang en eller flere af disse institutioner, organisationer eller organer ikke er direkte involveret i den uafhængige overvågningsmekanisme, etablerer og bevarer den uafhængige overvågningsmekanisme tætte forbindelser med dem. Den uafhængige overvågningsmekanisme etablerer og bevarer tætte forbindelser med de nationale databeskyttelsesmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse.

Den uafhængige overvågningsmekanisme udfører sine opgaver på grundlag af kontrol på stedet og vilkårlig og uanmeldt kontrol.

Medlemsstaterne giver den uafhængige overvågningsmekanisme adgang til alle relevante steder, herunder modtagelsesfaciliteter og faciliteter for frihedsberøvede, enkeltpersoner og dokumenter, i det omfang en sådan adgang er nødvendig for, at den uafhængige overvågningsmekanisme kan opfylde forpligtelserne i denne artikel. Adgang til relevante steder eller klassificerede informationer gives kun til personer, der handler på den uafhængige overvågningsmekanismes vegne og har fået en passende sikkerhedsgodkendelse udstedt af en kompetent myndighed i overensstemmelse med national ret.

Agenturet for Grundlæggende Rettigheder udsteder generelle retningslinjer til medlemsstaterne om oprettelsen af en overvågningsmekanisme og hvordan den fungerer uafhængigt. Medlemsstaterne kan anmode Agenturet for Grundlæggende Rettigheder om støtte i forbindelse med udviklingen af deres uafhængige overvågningsmekanismer, herunder garantier for sådanne mekanismers uafhængighed, såvel som overvågningsmetoderne og passende uddannelsesordninger.

Kommissionen tager ved sin vurdering af den effektive anvendelse og gennemførelse af chartret i henhold til artikel 15, stk. 1, i og bilag III til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1060⁽⁹⁶⁾ højde for den uafhængige overvågningsmekanismes resultater.

3. Den i denne artikels stk. 2 omhandlede uafhængige overvågningsmekanisme berører ikke den overvågningsmekanisme, der har til formål at overvåge den operationelle og tekniske anvendelse af det fælles europæiske asylsystem som fastsat i artikel 14 i forordning (EU) 2021/2303, eller den rolle, som observatørerne af de grundlæggende rettigheder har, med hensyn til overvågningen af overholdelsen af de grundlæggende rettigheder i alle aktiviteter i Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning som fastsat i artikel 80 i forordning (EU) 2019/1896.

4. Medlemsstaterne sørger for, at den i stk. 2 omhandlede uafhængige overvågningsmekanisme råder over passende finansielle midler.

⁽⁹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1060 af 24. juni 2021 om fælles bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond Plus, Samhørighedsfonden, Fonden for Retfærdig Omstilling og Den Europæiske Hav-, Fiskeri- og Akvakulturfond og om finansielle regler for nævnte fonde og for Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden, Fonden for Intern Sikkerhed og instrumentet for finansiel støtte til grænseforvaltning og visumpolitik (EUT L 231 af 30.6.2021, s. 159).

Artikel 11

Oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at tredjelandsstatsborgere, der underkastes screeningen, oplyses om:
 - a) formålet med, varigheden af og elementerne i screeningen samt den måde, hvorpå den foretages, og de mulige udfald heraf
 - b) retten til at ansøge om international beskyttelse og de gældende regler for fremsættelse af en ansøgning om international beskyttelse, hvor det er relevant under de omstændigheder, der er anført i artikel 30 i forordning (EU) 2024/1348, og for de personer, der har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, de forpligtelser og konsekvenser af manglende overholdelse, der er fastsat i artikel 17 og 18 i forordning (EU) 2024/1351
 - c) tredjelandsstatsborgeres rettigheder og forpligtelser under screeningen, herunder deres forpligtelser i henhold til artikel 9, og muligheden for at kontakte og blive kontaktet af de organisationer og personer, der er omhandlet i artikel 8, stk. 6
 - d) de rettigheder, som de registrerede har i henhold til gældende EU-databeskyttelsesret, navnlig forordning (EU) 2016/679.
2. Medlemsstaterne sikrer også, hvor det er relevant, at tredjelandsstatsborgere, der underkastes screeningen, oplyses om:
 - a) de gældende regler vedrørende indrejsebetingelser for tredjelandsstatsborgere i henhold til forordning (EU) 2016/399 samt om andre betingelser for indrejse, ophold og bopæl i den pågældende medlemsstat, i det omfang disse oplysninger ikke allerede er blevet udleveret
 - b) forpligtelsen til at vende tilbage i overensstemmelse med direktiv 2008/115/EF og mulighederne for at deltage i et program, hvor der ydes logistisk, finansiel og anden materiel bistand eller bistand i naturalier med henblik på støtte til frivillig udrejse
 - c) betingelserne for omfordeling i overensstemmelse med artikel 67 i forordning (EU) 2024/1351 eller en anden eksisterende solidaritetsmekanisme.
3. De oplysninger, der gives under screeningen, skal være på et sprog, som tredjelandsstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Oplysningerne gives skriftligt, i papirform eller i elektronisk format, og, hvor det er nødvendigt, mundtligt ved hjælp af tolketjenester. Når der er tale om mindreårige, formidles oplysningerne på en børnevenlig og alderssvarende måde og med inddragelse af den repræsentant eller person, der er omhandlet i artikel 13, stk. 2 og 3. Screeningmyndighederne kan træffe de nødvendige foranstaltninger for, at der er kultur-mægler-tjenester til rådighed, for at lette adgangen til proceduren for international beskyttelse.
4. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med national ret give relevante og kompetente nationale, internationale og ikke-statslige organisationer og organer tilladelse til at give tredjelandsstatsborgere oplysninger, som er omhandlet i denne artikel, under screeningen.

Artikel 12

Indledende helbredstjek og sårbarheder

1. Tredjelandsstatsborgere, der underkastes den i artikel 5 og 7 omhandlede screening, bør gennemgå et indledende helbredstjek, som skal foretages af kvalificeret lægefagligt personale, for at fastslå, om der eventuelt er behov for lægehjælp eller isolation af hensyn til den offentlige sundhed. Kvalificeret lægefagligt personale kan på grundlag af de helbredsmæssige omstændigheder vedrørende en individuel tredjelandsstatsborgers generelle tilstand, beslutte, at der ikke er behov for yderligere helbredstjek under screeningen. Tredjelandsstatsborgere, der underkastes den i artikel 5 og 7 omhandlede screening, skal have adgang til akut lægehjælp og essentiel behandling af sygdom.
2. For de tredjelandsstatsborgere, der har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, kan det helbredstjek, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, indgå i den lægeundersøgelse, der er omhandlet i artikel 24 i forordning (EU) 2024/1348, uden at det dog berører medlemsstaternes forpligtelser i henhold til nævnte artikel.

3. Screeningmyndighederne specialiserede personale, der er uddannet til dette formål, foretager indledende sårbarhedstjek af tredjelandstatsborgere, der underkastes screeningen omhandlet i artikel 5 og 7, med henblik på at fastslå, om en tredjelandstatsborger muligvis er statsløs, en sårbar person eller et offer for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling, eller om personen har særlige behov som omhandlet i direktiv 2008/115/EF, artikel 25 i direktiv (EU) 2024/1346 og artikel 20 i forordning (EU) 2024/1348. Med henblik på sårbarhedstjekket kan screeningmyndighederne bistås af ikkestatslige organisationer og, hvis det er relevant, af lægefagligt personale.

4. Hvis der er tegn på sårbarheder eller særlige modtagelses- eller proceduremæssige behov, skal den pågældende tredjelandstatsborger modtage rettidig og tilstrækkelig støtte i passende faciliteter i betragtning af deres fysiske og mentale sundhed. I tilfælde af mindreårige ydes støtten på en børnevenlig og alderssvarende måde af personale, der er uddannet og kvalificeret til at håndtere mindreårige, i samarbejde med nationale børneskyttelsesmyndigheder.

5. Uden at det berører den vurdering af særlige modtagelsesbehov, der kræves i henhold til direktiv (EU) 2024/1346, vurderingen af særlige proceduremæssige behov i henhold til forordning (EU) 2024/1348 og det sårbarhedstjek, der kræves i henhold til direktiv 2008/115/EF, kan det indledende sårbarhedstjek, der er omhandlet i denne artikels stk. 3 og 4, indgå i de sårbarhedsvurderinger og særlige proceduremæssige vurderinger, der er fastsat i nævnte forordning og nævnte direktiver.

Artikel 13

Garantier for mindreårige

1. Under screeningen er barnets tarv altid i første række i overensstemmelse med artikel 24, stk. 2, i chartret.
2. Under screeningen ledsages den mindreårige af et voksent familiemedlem, hvis et sådant familiemedlem er til stede.
3. Medlemsstaterne træffer hurtigst muligt foranstaltninger til at sikre, at en repræsentant eller, hvis der ikke er udpeget en repræsentant, en person, der er uddannet til at varetage den mindreåriges tarv og generelle trivsel, ledsager og bistår den uledsagede mindreårige under screeningen på en børnevenlig og alderssvarende måde og på et sprog, som vedkommende forstår. Denne person skal være den person, der er udpeget til midlertidigt at fungere som repræsentant i medfør af direktiv (EU) 2024/1346, hvis denne person er blevet udpeget i medfør af nævnte direktiv.

Repræsentanten skal have de nødvendige færdigheder og den nødvendige ekspertise, herunder med hensyn til behandlingen af mindreårige og deres særlige behov. Repræsentanten handler med det formål at varetage den mindreåriges tarv og generelle trivsel, og således at den uledsagede mindreårige kan nyde godt af de rettigheder og overholde de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning

4. Den person, der er ansvarlig for at ledsage og bistå en uledsaget mindreårig i overensstemmelse med stk. 3, må ikke være en person, der er ansvarlig for nogle af elementerne i screeningen, skal handle uafhængigt og må hverken modtage ordrer fra personer, der er ansvarlige for screeningen, eller fra screeningmyndighederne. Sådanne personer udfører deres opgaver i overensstemmelse med princippet om barnets tarv og skal besidde den fornødne ekspertise og uddannelse hertil. For at sikre den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, må denne person kun udskiftes, hvis det er nødvendigt.
5. Medlemsstaterne pålægger en repræsentant eller en person som omhandlet i stk. 3 ansvaret for et forholdsmæssigt og begrænset antal uledsagede mindreårige, under normale omstændigheder højst 30 uledsagede mindreårige på samme tid, for at sikre, at denne repræsentant eller person er i stand til at udføre sine opgaver effektivt.
6. Det forhold, at der ikke er udpeget en repræsentant eller ikke er udpeget en person, der midlertidigt fungerer som repræsentant i henhold til direktiv (EU) 2024/1346, forhindrer ikke en uledsaget mindreårig i at udøve retten til at ansøge om international beskyttelse.

Artikel 14

Identifikation eller verifikation af identitet

1. I det omfang det endnu ikke under anvendelsen af artikel 8 i forordning (EU) 2016/399 har fundet sted, skal identiteten af de tredjelandstatsborgere, der underkastes screening i henhold til nærværende forordnings artikel 5 eller 7, verificeres eller fastlægges ved hjælp af følgende oplysninger, alt efter hvad der er relevant:

- a) identitetspapirer, rejsedokumenter eller andre dokumenter
- b) data eller oplysninger, der forelægges af eller indhentes fra den pågældende tredjelandstatsborger, og
- c) biometriske oplysninger.

2. Med henblik på identifikation og verifikation af identiteten som omhandlet i denne artikels stk. 1, foretager screeningmyndighederne ved hjælp af de i nævnte stykke omhandlede data eller oplysninger en forespørgsel i det fælles identitetsregister oprettet ved forordning (EU) 2019/817 og (EU) 2019/818 (CIR) i henhold til artikel 20a i forordning (EU) 2019/817, og i henhold til artikel 20a i forordning (EU) 2019/818, en søgning i Schengeninformationssystemet oprettet ved forordning (EU) 2018/1860, (EU) 2018/1861 og (EU) 2018/1862 (SIS) og, hvis det er relevant, en søgning i nationale databaser, der anvendes i overensstemmelse med national ret. De biometriske oplysninger for en tredjelandstatsborger, der underkastes screening, indsamles én gang med henblik på både identifikation eller verifikation af den pågældende persons identitet og registrering i Eurodac af denne person i overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, litra b), og artikel 22, 23 og 24 i forordning (EU) 2024/1358, alt efter hvad der finder anvendelse.

3. Forespørgslen i CIR, jf. denne artikels stk. 2, iværksættes ved hjælp af ESP i overensstemmelse med kapitel II i forordning (EU) 2019/817 og kapitel II i forordning (EU) 2019/818. Hvor det er teknisk umuligt at anvende ESP til at foretage forespørgsler i et eller flere af EU-informationssystemerne eller i CIR, finder nærværende stykkes første afsnit ikke anvendelse, og screeningmyndighederne tilgår EU-informationssystemerne eller CIR direkte. Nærværende stykke berører ikke screeningmyndighedernes adgang til SIS, for hvilket anvendelsen af ESP forbliver frivillig.

4. Hvis tredjelandstatsborgerens biometriske oplysninger ikke kan anvendes, eller hvis forespørgslen ved hjælp af de i stk. 2 omhandlede oplysninger ikke lykkes eller ikke giver et hit, foretages forespørgslen ved hjælp af tredjelandstatsborgerens identitetsoplysninger i kombination med andre oplysninger om identitetspapirer, rejsedokumenter eller andre dokumenter eller med nogle af de i stk. 1, litra b), omhandlede data eller oplysninger.

5. Søgninger i SIS med biometriske oplysninger foretages i overensstemmelse med artikel 33 i forordning (EU) 2018/1861 og artikel 43 i forordning (EU) 2018/1862.

6. Kontrollen omfatter, hvor det er muligt, også verifikation af mindst én af de biometriske identifikatorer, der er integreret i ethvert identitetsdokument, rejsedokument eller andet dokument.

Artikel 15

Sikkerhedskontrol

1. Tredjelandstatsborgere, der underkastes screening i henhold til artikel 5 eller 7, underkastes en sikkerhedskontrol for at verificere, om de kunne udgøre en trussel mod den indre sikkerhed. Sikkerhedskontrollen kan omfatte både tredjelandstatsborgerne og de genstande, de er i besiddelse af. Den pågældende medlemsstats nationale ret finder anvendelse ved kropsvisitering og anden gennemsøgning.

2. Med henblik på at gennemføre den i denne artikels stk. 1 omhandlede sikkerhedskontrol, og, i det omfang dette ikke allerede har fundet sted, som led i den kontrol, der er omhandlet i artikel 8, stk. 3, i forordning (EU) 2016/399, søges der i de relevante EU-databaser, navnlig SIS, ind- og udrejsesystemet oprettet ved forordning (EU) 2017/2226 (ind- og udrejsesystemet), det europæiske system vedrørende rejseinformationer og rejsetilladelse oprettet ved forordning (EU) 2018/1240 (ETIAS), herunder den ETIAS-overvågningsliste, der er omhandlet i artikel 34 i forordning (EU) 2018/1240, visuminformationssystemet oprettet ved beslutning 2004/512/EF (VIS) og det centrale system til bestemmelse af, hvilke medlemsstater der ligger inde med oplysninger om straffedomme afsagt over tredjelandstatsborgere og statsløse personer oprettet ved forordning (EU) 2019/816 (ECRIS-TCN), de Europoloplysninger, der behandles med henblik på artikel 18, stk. 2, litra a), i forordning (EU) 2016/794, og INTERPOL-databaserne, jf. nærværende forordnings artikel 16. Der kan også søges i relevante nationale databaser med dette formål.

3. Hvad angår søgning i ind- og udrejsesystemet, ETIAS, med undtagelse af ETIAS-overvågningslisten omhandlet i artikel 34 i forordning (EU) 2018/1240, og VIS i henhold til nærværende artikels stk. 2, skal de indhentede oplysninger begrænses til en angivelse af nægtelse af indrejse, afslag på, annullering eller inddragelse af en rejsetilladelse, eller afgørelser om afslag på, annullering eller inddragelse af henholdsvis et visum, et visum til længerevarende ophold eller en opholdstilladelse, som er begrundet i sikkerhedshensyn.

I tilfælde af et hit i SIS skal den screeningmyndighed, der foretager søgningen, have adgang til oplysningerne i indberetningen.

4. Hvad angår søgning i ECRIS-TCN-systemet, skal de indsamlede oplysninger begrænses til domme i forbindelse med terrorhandlinger og andre former for alvorlige strafbare handlinger som omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra c), i forordning (EU) 2019/816.

5. Hvis det er nødvendigt, vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der fastlægger den nærmere procedure og specifikationer for indhentning af oplysninger. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 19, stk. 2.

Artikel 16

Ordninger for identifikation og sikkerhedskontrol

1. De forespørgsler, der er omhandlet i artikel 14, stk. 2, og i artikel 15, stk. 2, kan, for forespørgsler vedrørende EU-informationssystemerne, Europoloplysninger, INTERPOL-databaser, iværksættes ved hjælp af ESP, jf. kapitel II i forordning (EU) 2019/817 og kapitel II i forordning (EU) 2019/818.

2. Hvis der efter en forespørgsel i henhold til artikel 15, stk. 2, opnås et hit i forhold til oplysninger i et af EU-informationssystemerne, skal screeningmyndighederne have adgang til at søge i de oplysninger, der svarer til dette hit i de respektive EU-informationssystemer på de betingelser, der er fastsat i retsakterne om en sådan adgang.

3. Når der opnås et hit efter en søgning i SIS, gennemfører screeningmyndighederne de procedurer, der er fastsat i forordning (EU) 2018/1860, (EU) 2018/1861 eller (EU) 2018/1862, herunder høring af den indberettende medlemsstat gennem SIRENE-kontorerne omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) 2018/1861 og i artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) 2018/1862.

4. Hvis en tredjelandstatsborgers personoplysninger svarer til en person, hvis oplysninger er registreret i ECRIS-TCN og påtegnet i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra c), i forordning (EU) 2019/816, må oplysningerne kun anvendes med henblik på den sikkerhedskontrol, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 15, og med henblik på søgning i de nationale strafferegistre, som skal være i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 7c. Der søges i de nationale strafferegistre, inden der afgives udtalelse i henhold til nævnte forordnings artikel 7c.

5. Hvis en forespørgsel som omhandlet i artikel 15, stk. 2, giver et match i forhold til Europoloplysninger, sendes der ved hjælp af de kommunikationskanaler, der er fastsat i forordning (EU) 2016/794, og i overensstemmelse med nævnte forordning en automatisk meddelelse med angivelse af de oplysninger, der anvendes til forespørgslen, til Europol, så Europol om nødvendigt kan træffe relevante opfølgende foranstaltninger.

6. Forespørgsler i INTERPOL-databaser som fastsat i denne forordnings artikel 15, stk. 2, foretages i overensstemmelse med artikel 9, stk. 5, og artikel 72, stk. 1, i forordning (EU) 2019/817. Hvis det ikke er muligt at foretage sådanne forespørgsler på en sådan måde, at ingen oplysninger afsløres over for ejeren af INTERPOL-indberetningen, omfatter screeningen ikke forespørgslen i INTERPOL-databaserne.

7. Når der opnås et hit på ETIAS-overvågningslisten omhandlet i artikel 34 i forordning (EU) 2018/1240, finder nævnte forordnings artikel 35a anvendelse.

8. Hvis det er nødvendigt, vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter for at præcisere proceduren for samarbejde mellem henholdsvis de myndigheder, der er ansvarlige for at foretage screeningen, INTERPOL's nationale centralbureauer og Europols nationale enheder med henblik på at fastslå truslen mod den indre sikkerhed. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 19, stk. 2.

Artikel 17

Screeningformular

1. Screeningmyndighederne udfylder med hensyn til de personer, der er omhandlet i artikel 5 og 7, en formular, der indeholder følgende:

- a) navn, fødselsdato, fødested og køn
- b) angivelse af nationaliteter eller statsløshed, opholdslande forud for ankomsten og talte sprog
- c) årsagen til, at screeningen blev foretaget
- d) oplysninger om det indledende helbredstjek udført i overensstemmelse med artikel 12, stk. 1, herunder hvis der på grundlag af en vurdering af den enkelte tredjelandstatsborgers generelle tilstand ikke var behov for et yderligere helbredstjek
- e) relevante oplysninger om det indledende sårbarhedstjek, der udføres i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3, navnlig eventuelle sårbarhed eller særlige modtagelses- eller proceduremæssige behov, der er konstateret
- f) oplysninger om, hvorvidt den pågældende tredjelandstatsborger har fremsat en ansøgning om international beskyttelse
- g) oplysninger fra den pågældende tredjelandstatsborger om, hvorvidt vedkommende har familiemedlemmer på en af medlemsstaternes område
- h) om søgningen i relevante databaser i overensstemmelse med artikel 15 gav et hit
- i) om den pågældende tredjelandstatsborger har opfyldt sin samarbejdsforpligtelse i henhold til artikel 9.

2. Hvis det er muligt, omfatter den i stk. 1 omhandlede formular følgende:

- a) årsagen til irregulær ankomst eller indrejse
- b) oplysninger om rejseruter, herunder afgangssted, tidligere opholdssteder, transittredjelande, tredjelande, hvor der kan være ansøgt om eller indrømmet international beskyttelse, og påtænkt bestemmelsessted i Unionen
- c) det eller de rejse- eller identitetsdokumenter, som den pågældende tredjelandstatsborger har medbragt
- d) eventuelle bemærkninger og andre relevante oplysninger, herunder alle relaterede oplysninger i tilfælde af mistanke om menneskesmugling eller -handel.

3. Oplysningerne i den formular, der er omhandlet i stk. 1, registreres på en sådan måde, at de kan gøres til genstand for administrativ og retslig prøvelse under en eventuel efterfølgende asyl- eller tilbagesendelsesprocedure.

Det skal præciseres, om de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a) og b), er bekræftet af screeningmyndighederne eller angivet af den pågældende person.

Oplysningerne i formularen stilles til rådighed enten i papirform eller elektronisk format for den pågældende person. De oplysninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, litra h), redigeres. Inden formularen sendes til de relevante myndigheder, jf. artikel 18, stk. 1, 2, 3 og 4, har den person, der underkastes screeningen, mulighed for at angive, om oplysningerne i formularen er ukorrekte. Screeningmyndighederne registrerer enhver sådan angivelse under de relevante oplysninger som omhandlet i nærværende artikel.

Artikel 18

Afslutning af screeningen

1. Når screeningen er afsluttet, eller senest når fristerne i denne forordnings artikel 8 udløber, henvises de tredjelandstatsborgere, der er omhandlet i denne forordnings artikel 5, stk. 1, og som ikke har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, til de myndigheder, der er kompetente med henblik på anvendelse af procedurer i henhold til direktiv 2008/115/EF, uden at dette berører anvendelsen af artikel 6, stk. 5, i forordning (EU) 2016/399.

Den i artikel 17 omhandlede formular sendes til de relevante myndigheder, som tredjelandstatsborgeren henvises til.

2. Tredjelandstatsborgere omhandlet i artikel 5 og 7 som har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, henvises til de myndigheder, der har kompetence til at registrere ansøgningen om international beskyttelse.

3. Hvis tredjelandstatsborgeren omfordes i overensstemmelse med artikel 67 i forordning (EU) 2024/1351 eller med enhver anden eksisterende solidaritetsmekanisme, henvises den pågældende tredjelandstatsborger til de relevante myndigheder i de berørte medlemsstater sammen med den formular, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 17.

4. De i denne forordnings artikel 7 omhandlede tredjelandstatsborgere, som ikke har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, gøres fortsat til genstand for tilbagesendelsesprocedurer i henhold til direktiv 2008/115/EF.

5. Hvis tredjelandstatsborgere som omhandlet i denne forordnings artikel 5, stk. 1 og 2, og artikel 7 henvises til den passende procedure vedrørende international beskyttelse, til en procedure i henhold til direktiv 2008/115/EF, eller til de relevante myndigheder i en anden medlemsstat for så vidt angår de tredjelandstatsborgere, som skal omfordes, afsluttes screeningen. Hvis ikke alle kontroller er gennemført inden for de frister, der er omhandlet i denne forordnings artikel 8, afsluttes screeningen ikke desto mindre for den pågældende person, som henvises til den passende procedure.

6. Hvis en tredjelandstatsborger omhandlet i denne forordnings artikel 5 eller 7 i overensstemmelse med national strafferet er genstand for en national strafferetlig procedure eller en udleveringsprocedure, kan medlemsstaterne beslutte ikke at foretage screeningen. Hvis screeningen allerede er påbegyndt, sendes den formular, der er omhandlet i denne forordnings artikel 17, med angivelse af de omstændigheder, der afsluttede screeningen, til de myndigheder, som er kompetente med hensyn til procedurerne i henhold til direktiv 2008/115/EF, eller, hvis tredjelandstatsborgeren har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, til de myndigheder, som i henhold til national ret er kompetente til at registrere ansøgninger om international beskyttelse.

7. De personoplysninger, der lagres i henhold til denne forordning, slettes i overensstemmelse med de frister, der er fastsat i forordning (EU) 2024/1353.

Artikel 19

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

Artikel 20

Ændring af forordning (EF) nr. 767/2008

I artikel 6 i forordning (EF) nr. 767/2008 foretages følgende ændringer:

1) Stk. 2, affattes således:

»2. Adgangen til VIS med henblik på at foretage en søgning i oplysningerne er udelukkende forbeholdt behørigt bemyndigede medarbejdere hos:

- a) de nationale myndigheder i hver medlemsstat og de EU-organer, som er kompetente med henblik på nærværende forordnings artikel 15-22, 22g-22m og 45e
- b) den centrale ETIAS-enhed og de nationale ETIAS-enheder, der er udpeget i henhold til artikel 7 og 8 i forordning (EU) 2018/1240, med henblik på nærværende forordnings artikel 18c og 18d og med henblik på forordning (EU) 2018/1240
- c) screeningmyndighederne som defineret i artikel 2, nr. 10), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 (*) med henblik på nævnte forordnings artikel 15 og 16
- d) de nationale myndigheder i hver medlemsstat og de EU-organer, som er kompetente med henblik på artikel 20, 20a og 21 i forordning (EU) 2019/817.

Sådan adgang skal begrænses til det omfang, oplysningerne er nødvendige for udførelsen af deres opgaver til disse formål, og stå i forhold til de tilstræbte mål.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 (EUT L, 2024/1356, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj>).«

2) Følgende stykke indsættes:

»2a. Screeningmyndighederne som defineret i artikel 2, nr. 10), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356, har også adgang til VIS med henblik på søgning i oplysningerne for at foretage en sikkerhedskontrol i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 15, stk. 2.

En søgning i overensstemmelse med nærværende stykke foretages ved hjælp af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i forordning (EU) 2024/1356, og VIS skal give et hit, hvis en afgørelse om at give afslag på, annullere eller inddrage et visum, et visum til længerevarende ophold eller en opholdstilladelse af de grunde, der er anført i nærværende forordnings artikel 12, stk. 2, litra a), nr. i), v) og vi), er registreret i et matchende dossier.

Hvis der opnås et hit, har screeningmyndighederne adgang til alle relevante oplysninger i dossieret.«

Artikel 21

Ændring af forordning (EU) 2017/2226

I forordning (EU) 2017/2226 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 6, stk. 1, tilføjes følgende litra:

»l) støtte målene for den screening, der er fastsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 (*), navnlig med henblik på kontrollen i nævnte forordnings artikel 14-16.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 (EUT L, 2024/1356, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj>).«

2) I artikel 9 foretages følgende ændringer:

a) Følgende stykke indsættes:

»2b. De behørigt bemyndigede medarbejdere hos screeningmyndighederne som defineret i artikel 2, nr. 10), i forordning (EU) 2024/1356, har adgang til at søge oplysninger i ind- og udrejsesystemet.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Adgang til de oplysninger i ind- og udrejsesystemet, som er lagret i CIR, er udelukkende forbeholdt behørigt bemyndigede medarbejdere ved de nationale myndigheder i hver enkelt medlemsstat og de behørigt bemyndigede medarbejdere i de EU-agenturer, der er kompetente med hensyn til de formål, der er fastsat i artikel 20, 20a og 21 i forordning (EU) 2019/817 og artikel 20, 20a og 21 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/818 (*). Sådan adgang skal begrænses til det omfang, oplysningerne er nødvendige for udførelsen af deres opgaver til disse formål, og stå i forhold til de tilstræbte mål.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/818 af 20. maj 2019 om fastsættelse af en ramme for interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende politisamarbejde og retligt samarbejde, asyl og migration og om ændring af forordning (EU) 2018/1726, (EU) 2018/1862 og (EU) 2019/816 (EUT L 135 af 22.5.2019, s. 85).«

3) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 24a

Adgang til oplysninger til sikkerhedskontrollen med henblik på screeningen

Screeningmyndighederne som defineret i artikel 2, nr. 10), i forordning (EU) 2024/1356 har adgang til at søge oplysninger i ind- og udrejsesystemet for at foretage en sikkerhedskontrol i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 15, stk. 2.

En søgning i overensstemmelse med nærværende artikel foretages ved hjælp af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i forordning (EU) 2024/1356, og ind- og udrejsesystemet giver et positivt søgeresultat, hvis en registrering af nægtelse af indrejse af de grunde, der er omhandlet i del B, punkt B, D, H, I og J i bilag V til forordning (EU) 2016/399, er knyttet til en matchende individuel sagsmappe. Hvis der opnås et positivt søgeresultat, har screeningmyndighederne adgang til alle relevante oplysninger i sagsmappen.

Hvis den individuelle sagsmappe ikke indeholder biometriske oplysninger, kan screeningmyndighederne få adgang til den pågældende persons biometriske oplysninger og verificere overensstemmelsen i VIS i overensstemmelse med artikel 6 i forordning (EF) nr. 767/2008.«

4) Artikel 46, stk. 1, litra a), affattes således:

»a) Formålet med adgang, jf. artikel 9, stk. 2, 2a og 2b.«

Artikel 22

Ændring af forordning (EU) 2018/1240

I forordning (EU) 2018/1240 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 4 indsættes følgende litra:

»eb) støtte formålene med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 (EUT L, 2024/1356, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj>).«

2) I artikel 8, stk. 2, tilføjes følgende litra:

»i) at afgive udtalelser i overensstemmelse med artikel 35a.«

3) I artikel 13 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 4a affattes således:

»4a. Adgang til de identitetsoplysninger og rejsedokumentoplysninger i ETIAS, der er lagret i CIR, er udelukkende forbeholdt behørigt bemyndigede medarbejdere ved de nationale myndigheder i hver enkelt medlemsstat og behørigt bemyndigede medarbejdere i de EU-agenturer, der er kompetente med hensyn til de formål, der er fastsat i artikel 20, 20a og 21 forordning (EU) 2019/817. Sådan adgang skal begrænses til det omfang, oplysningerne er nødvendige for udførelsen af deres opgaver til disse formål, og stå i forhold til de tilstræbte mål.»

b) Følgende stykke indsættes:

»4b. Screeningmyndighederne som defineret i artikel 2, nr. 10), i forordning (EU) 2024/1356 (»screeningmyndighederne») har også adgang til at søge i oplysningerne i ETIAS for at foretage kontrol i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 15, stk. 2.

En søgning i overensstemmelse med dette stykke foretages ved hjælp af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, litra a) og b), i forordning (EU) 2024/1356, og ETIAS giver et hit, hvis en afgørelse om at give afslag på, annullere eller inddrage en rejsetilladelse på grundlag af nærværende forordnings artikel 28, stk. 7, eller artikel 37, stk. 1, litra a), b) og e), indgår i en matchende ansøgningsmappe.

Hvis der opnås et hit, har screeningmyndighederne adgang til alle relevante oplysninger i mappen.

Hvis den søgning, der foretages i overensstemmelse med dette stykke, viser, at der er overensstemmelse mellem de oplysninger, der er anvendt til søgningen, og de oplysninger, der er registreret på den i artikel 34 omhandlede ETIAS-overvågningsliste, underrettes den nationale ETIAS-enhed eller Europol, som har indlæst oplysningerne på ETIAS-overvågningslisten, om overensstemmelsen og er ansvarlig for adgangen til oplysningerne på ETIAS-overvågningslisten og for at afgive en udtalelse i overensstemmelse med artikel 35a.»

c) Stk. 5 affattes således:

»5. Hver medlemsstat udpeger de kompetente nationale myndigheder, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, 2, 4 og 4a, og screeningmyndighederne, der er omhandlet i denne artikels stk. 4b, og giver straks en liste over disse myndigheder til eu-LISA i overensstemmelse med denne forordnings artikel 87, stk. 2. Det skal på listen specificeres, til hvilket formål hver myndigheds behørigt bemyndigede medarbejdere har adgang til oplysninger i ETIAS-informationsystemet i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1, 2, 4 og 4a.»

4) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 35a

Den nationale ETIAS-enheds og Europolis opgaver vedrørende ETIAS-overvågningslisten med henblik på screeningen

1. I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 13, stk. 4b, fjerde afsnit, sender det centrale ETIAS-system en automatiseret meddelelse til enten den nationale ETIAS-enhed eller til Europol, afhængigt af hvilken af dem, som har registreret oplysningerne på ETIAS-overvågningslisten. Hvis den nationale ETIAS-enhed eller Europol, alt efter tilfældet, finder, at den tredjelandsstatsborger, der underkastes screeningen, kunne udgøre en trussel mod den indre sikkerhed, underretter den omgående de respektive screeningmyndigheder og afgiver en begrundet udtalelse til den medlemsstat, der foretager screeningen, senest to dage efter modtagelsen af meddelelsen på følgende måde:

- a) De nationale ETIAS-enheder underretter screeningmyndighederne gennem en sikker kommunikationsmekanisme, der oprettes af eu-LISA, mellem de nationale ETIAS-enheder på den ene side og screeningmyndighederne på den anden side.
- b) Europol underretter screeningmyndighederne ved hjælp af de kommunikationskanaler, der er fastsat i forordning (EU) 2016/794; hvis der ikke afgives nogen udtalelse, anses der ikke at foreligge nogen risiko for sikkerheden.

2. Den automatiserede meddelelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, skal indeholde de oplysninger, der er omhandlet i artikel 15, stk. 2, i forordning (EU) 2024/1356, og som anvendes til forespørgslen.»

5) I artikel 69, stk. 1, indsættes følgende litra:

- »ea) hvis det er relevant, en henvisning til forespørgsler i det centrale ETIAS-system med henblik på artikel 14 og 15 i forordning (EU) 2024/1356, de hit, der er udløst, og resultaterne af denne forespørgsel.«

Artikel 23

Ændring af forordning (EU) 2019/817

I forordning (EU) 2019/817 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 7, stk. 2, affattes således:

- »2. De i denne artikels stk. 1 omhandlede medlemsstatsmyndigheder og EU-agenturer bruger ESP til at søge efter oplysninger om personer eller deres rejsedokumenter i de centrale systemer i ind- og udrejsesystemet, VIS og ETIAS i overensstemmelse med deres adgangsret som omhandlet i de retlige instrumenter, der regulerer disse EU-informationssystemer, og i national ret. De bruger også ESP til at foretage forespørgsler i CIR i overensstemmelse med deres adgangsret i henhold til denne forordning til de i artikel 20, 20a, 21 og 22 omhandlede formål.«

2) I artikel 17 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

- »1. Der oprettes et fælles identitetsregister (CIR) med en individuel mappe for hver person, der er registreret i ind- og udrejsesystemet, VIS, ETIAS, Eurodac eller ECRIS-TCN, og indeholdende de i artikel 18 omhandlede oplysninger med henblik på at lette og bistå med korrekt identifikation af personer, der er registreret i ind- og udrejsesystemet, VIS, ETIAS, Eurodac og ECRIS-TCN i overensstemmelse med artikel 20 og 20a, støtte driften af MID i overensstemmelse med artikel 21 og lette og effektivisere de udpegede myndigheders og Europols adgang til ind- og udrejsesystemet, VIS, ETIAS og Eurodac, når det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger i overensstemmelse med artikel 22.«

b) Stk. 4 affattes således:

- »4. Hvor det er teknisk umuligt på grund af fejl i CIR at foretage forespørgsel i CIR med henblik på at identificere en person i henhold til artikel 20 eller verificere eller fastslå en persons identitet i henhold til artikel 20a, påvise flere identiteter i henhold til artikel 21 eller med henblik på at forebygge, afsløre eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige strafbare handlinger i henhold til artikel 22, underretter eu-LISA brugerne af CIR om dette på en automatiseret måde.«

3) Artikel 18, stk. 3, affattes således:

- »3. De myndigheder, der tilgår CIR, gør dette i overensstemmelse med deres adgangsrettigheder i henhold til de retlige instrumenter om EU-informationssystemerne og national ret og i overensstemmelse med deres adgangsrettigheder i henhold til denne forordning til de i artikel 20, 20a, 21 og 22 omhandlede formål.«

4) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 20a

Adgang til det fælles identitetsregister med henblik på identifikation eller verifikation af identitet i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 (*)

1. Forespørgsler i CIR foretages af screeningmyndighederne som defineret i artikel 2, nr. 10), i forordning (EU) 2024/1356 * (»screeningmyndighederne«) udelukkende med henblik på at identificere eller verificere identiteten af en person i henhold til nævnte forordnings artikel 14, forudsat at processen blev indledt under tilstedeværelse af den pågældende person.

2. Hvor forespørgslen viser, at oplysningerne for den pågældende person er lagret i CIR, har screeningmyndighederne adgang til at konsultere de i denne forordnings artikel 18, stk. 1, omhandlede oplysninger samt til de i artikel 18, stk. 1, i forordning (EU) 2019/818 omhandlede oplysninger.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 (EUT L, 2024/1356, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj>).

5) I artikel 24 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Uden at det berører artikel 46 i forordning (EU) 2017/2226, artikel 34 i forordning (EF) nr. 767/2008 og artikel 69 i forordning (EU) 2018/1240, fører eu-LISA logfiler over alle databehandlingsaktiviteter i CIR i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, 2a, 3 og 4.«

b) Følgende stykke indsættes:

»2a. eu-LISA fører logfiler over alle databehandlingsaktiviteter i CIR i henhold til artikel 20a. Disse logfiler omfatter følgende:

- a) den medlemsstat, der iværksætter forespørgslen
- b) formålet med adgangen for den bruger, der foretager en forespørgsel via CIR
- c) dato og klokkeslæt for forespørgslen
- d) typen af oplysninger, der bruges til at iværksætte forespørgslen
- e) resultaterne af forespørgslen.«

c) Stk. 5, første afsnit, affattes således:

»Hver medlemsstat fører logfiler over forespørgsler, som foretages i henhold til artikel 20, 20a, 21 og 22 af dens myndigheder og disse myndigheders medarbejdere, som er behørigt bemyndiget til at anvende CIR. Hvert EU-agentur fører logfiler over forespørgsler, som foretages af dets behørigt bemyndigede medarbejdere i henhold til artikel 21 og 22.«

Artikel 24

Evaluerings

Senest den 12. juni 2028 aflægger Kommissionen rapport om gennemførelsen af foranstaltningerne i denne forordning.

Senest den 12. juni 2031 og derefter hvert femte år foretager Kommissionen en evaluering af denne forordning. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om de vigtigste resultater af evalueringen. Medlemsstaterne giver senest den 12. december 2030 og hvert femte år derefter Kommissionen alle oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af denne rapport.

Artikel 25

Ikkrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 12. juni 2026.

Bestemmelserne i artikel 14-16 vedrørende forespørgsler til EU-informationssystemer, CIR og ESP finder først anvendelse, når de individuelle relevante informationssystemer, CIR og ESP er sat i drift.

DA

EUT L af 22.5.2024

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. maj 2024.

På Europa-Parlamentets vegne
R. METSOLA
Formand

På Rådets vegne
H. LAHBIB
Formand

2024/1349

22.5.2024

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2024/1349

af 14. maj 2024

om indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse og om ændring af forordning
(EU) 2021/1148

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, og artikel 79, stk. 2, litra c),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelser fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelser fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Unionen udgør et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed og bør derfor sikre, at der ikke foretages personkontrol ved de indre grænser, udforme en fælles politik for asyl og migration, kontrol ved de ydre grænser og tilbagesendelse samt forhindre ulovlige bevægelser mellem medlemsstaterne på grundlag af solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, som også er retfærdig over for tredjelandstatsborgere og statsløse og i fuld overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder.
- (2) Formålet med denne forordning er at strømline, forenkle og harmonisere medlemsstaternes proceduremæssige ordninger ved at indføre en grænseprocedure ved tilbagesendelse. Denne procedure bør finde anvendelse på tredjelandstatsborgere og statsløse, hvis ansøgning er blevet afvist i forbindelse med grænseproceduren ved asyl, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 ⁽⁴⁾ (-grænseproceduren ved asyl).
- (3) For de medlemsstater, der ikke er bundet af forordning (EU) 2024/1348 bør henvisninger i nærværende forordning til bestemmelser i forordning (EU) 2024/1348 forstås som henvisninger til tilsvarende bestemmelser, som de kunne have indført i deres nationale ret.
- (4) Med hensyn til behandlingen af de personer, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelserne i henhold til de folkeretlige instrumenter, som de er part i.
- (5) Barnets tarv bør komme i første række, når medlemsstaterne anvender de bestemmelser i denne forordning, der muligvis vedrører mindreårige.
- (6) Mange ansøgninger om international beskyttelse fremsættes ved en medlemsstats ydre grænse eller i en medlemsstats transitområde, herunder af personer, der pågribes i forbindelse med en uautoriseret passage af den ydre grænse, det vil sige på det tidspunkt, hvor den irregulære passage af den ydre grænse finder sted, eller nær ved den ydre grænse, efter at passagen har fundet sted, eller af personer, der sættes i land efter en eftersøgnings- og redningsoperation. For at kunne foretage identifikations-, sikkerheds- og helbredstjek ved de ydre grænser og henvise de berørte tredjelandstatsborgere og statsløse til de relevante procedurer er det nødvendigt at foretage en screening.

⁽¹⁾ EUT C 75 af 10.3.2017, s. 97 og EUT C 155 af 30.4.2021, s. 64.

⁽²⁾ EUT C 207 af 30.6.2017, s. 67 og EUT C 175 af 7.5.2021, s. 32.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning 10.4.2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.5.2024.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

Efter screeningen bør tredjelandstatsborgere og statsløse kanaliseres videre til den relevante asyl- eller tilbagesendelsesprocedure eller nægtes indrejse. Der bør derfor indføres en fase forud for indrejse bestående af en screening og en grænseprocedure ved asyl og tilbagesendelse. Der bør være gnidningsløse og effektive forbindelser mellem alle faser af de relevante procedurer for alle irregulære indrejser.

- (7) Der gives ikke tilladelse til indrejse på området, hvis en ansøger ikke har ret til at forblive på det pågældende område, hvis vedkommende ikke har anmodet om tilladelse til at forblive på det pågældende område i forbindelse med den klageprocedure, der er fastsat i forordning (EU) 2024/1348, eller hvis en ret har truffet afgørelse om, at vedkommende ikke bør have tilladelse til at forblive på det pågældende område, indtil resultatet af en sådan klage foreligger. For at sikre kontinuitet mellem asylproceduren og tilbagesendelsesproceduren bør tilbagesendelsesproceduren i sådanne tilfælde i forbindelse med en grænseprocedure også gennemføres inden for en periode på højst 12 uger. Denne periode bør regnes fra det tidspunkt, hvor ansøgeren, tredjelandstatsborgeren eller den statsløse ikke længere har ret eller tilladelse til at forblive på det pågældende område.
- (8) For at sikre ligebehandling af alle tredjelandstatsborgere og statsløse, der inden for rammerne af grænseproceduren har fået afslag på deres ansøgninger, bør det gælde, at hvis en medlemsstat har besluttet ikke at anvende bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF^(*), i henhold til de relevante undtagelser fastsat i nævnte direktiv, på tredjelandstatsborgere og statsløse og ikke udsteder en afgørelse om tilbagesendelse til den pågældende tredjelandstatsborger, bør behandlingen og niveauet af beskyttelse af den pågældende ansøger, tredjelandstatsborger eller statsløse være i overensstemmelse med bestemmelsen i direktiv 2008/115/EF om gunstigere bestemmelser, hvad angår tredjelandstatsborgere, der er undtaget fra nævnte direktivs anvendelsesområde, og svare til det, der gælder for personer, der er omfattet af en afgørelse om tilbagesendelse.
- (9) Ved anvendelsen af grænseproceduren ved tilbagesendelse bør visse bestemmelser i direktiv 2008/115/EF finde anvendelse, da de regulerer elementer af grænseproceduren ved tilbagesendelse, der ikke er fastsat i denne forordning, navnlig dem, der vedrører definitioner, gunstigere bestemmelser, non-refoulement, barnets tarv, familieliv og helbredstilstand, risiko for forsvinden, forpligtelse til at samarbejde, frist for frivillig udrejse, afgørelse om tilbagesendelse, udsendelse, udsættelse af udsendelse, tilbagesendelse og udsendelse af uledsagede mindreårige, indrejseforbud, garantier i perioden frem til tilbagesendelsen, frihedsberøvelse, betingelser for frihedsberøvelse, frihedsberøvelse af mindreårige og familier og nødsituationer. For at mindske risikoen for uautoriseret indrejse og uautoriserede bevægelser for så vidt angår tredjelandstatsborgere og statsløse med ulovligt ophold, der er omfattet af grænseproceduren ved tilbagesendelse, bør der indrømmes en frist for frivillig udrejse. Denne frist for frivillig udrejse bør kun gives efter anmodning, og den bør hverken overstige 15 dage eller give ret til indrejse på den pågældende medlemsstats område. Berørte personer bør overgive ethvert gyldigt rejsedokument, som de er i besiddelse af, til de kompetente myndigheder, så længe det er nødvendigt for at forhindre, at de forsvinder. De bestemmelser om tilbagesendelse, der er fastsat i denne forordning, berører ikke medlemsstaternes skønsmæssige mulighed for til enhver tid at beslutte at tildele en tredjelandstatsborger, der opholder sig ulovligt på deres område, en selvstændig opholdstilladelse eller anden tilladelse, der giver ret til ophold af menneskelige, humanitære eller andre grunde.
- (10) Når tredjelandstatsborgeren eller den statsløse med ulovligt ophold ikke vender tilbage eller ikke udsendes inden for maksimumsperioden for grænseproceduren ved tilbagesendelse, bør tilbagesendelsesproceduren fortsætte som fastsat i direktiv 2008/115/EF.
- (11) Når en ansøger, en tredjelandstatsborger eller en statsløs, der er blevet frihedsberøvet i forbindelse med grænseproceduren ved asyl, der er fastsat i forordning (EU) 2024/1348, ikke længere har ret til at forblive og ikke har fået tilladelse til at forblive på det pågældende område, bør medlemsstaterne kunne opretholde frihedsberøvelsen med henblik på at forhindre indrejse på området og gennemføre en tilbagesendelsesprocedure under overholdelse af de garantier og betingelser for frihedsberøvelse, der er fastsat i direktiv 2008/115/EF. Det bør også være muligt at frihedsberøve en ansøger, en tredjelandstatsborger eller en statsløs, som ikke er blevet frihedsberøvet i forbindelse med en sådan grænseprocedure ved asyl, som ikke længere har ret til at forblive, og som ikke har fået tilladelse til at forblive på det pågældende område, hvis der er risiko for forsvinden, eller hvis vedkommende søger at undgå eller hindre tilbagesendelsen eller udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed. Denne frihedsberøvelse bør være så kort som mulig og bør ikke være af længere varighed end grænseproceduren ved tilbagesendelse. Når tredjelandstatsborgeren eller den statsløse med ulovligt ophold ikke vender tilbage eller ikke udsendes inden for nævnte periode, og grænseproceduren ved tilbagesendelse ikke længere finder anvendelse, bør direktiv 2008/115/EF finde anvendelse. Maksimumsperioden for frihedsberøvelse som fastsat i nævnte direktiv bør omfatte den periode med frihedsberøvelse, der er anvendt under grænseproceduren ved tilbagesendelse.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

- (12) Grænseproceduren ved tilbagesendelse bør i en krisesituation som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1359⁽⁶⁾ lette tilbagesendelsen af tredjelandstatsborgere eller statsløse med irregulært ophold, hvis ansøgning er blevet afvist i forbindelse med en krise inden for rammerne af grænseproceduren ved asyl, og som ikke har ret eller tilladelse til at forblive på det pågældende område, ved at give de kompetente nationale myndigheder de redskaber og den tid, der skal til for at gennemføre tilbagesendelsesprocedurerne med den fornødne omhu. For at kunne reagere effektivt på krisesituationer bør det også være muligt at anvende grænseproceduren ved tilbagesendelse i en krisesituation for ansøgere, tredjelandstatsborgere og statsløse, der er omfattet af grænseproceduren for tilbagesendelse, hvis ansøgning er blevet afvist før vedtagelse af en gennemførelsesafgørelse fra Rådet som fastsat i forordning (EU) 2024/1359, der fastslår, at en medlemsstat står i en krisesituation, og som ikke har ret eller tilladelse til at forblive på det pågældende område efter vedtagelse af en sådan afgørelse.
- (13) I overensstemmelse med artikel 72 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) berører denne forordning ikke medlemsstaternes beføjelser med hensyn til opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den interne sikkerhed.
- (14) Med henblik på at sikre en konsekvent gennemførelse af bestemmelserne om grænseproceduren ved tilbagesendelse, der er fastsat i denne forordning på det tidspunkt, hvor den finder anvendelse, bør der på EU-plan og nationalt plan udarbejdes og gennemføres gennemførelsesplaner, der identificerer mangler og operationelle skridt for hver medlemsstat.
- (15) Anvendelsen af denne forordning bør evalueres med jævne mellemrum.
- (16) Det politiske mål med instrumentet for finansiel støtte til grænseforvaltning og visumpolitik (IGFV), der blev oprettet som del af Fonden for Integreret Grænseforvaltning ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1148⁽⁷⁾, er at sikre en solid og effektiv integreret europæisk grænseforvaltning ved de ydre grænser, herunder ved at forhindre og opdage ulovlig indvandring og effektivt forvalte migrationsstrømmene. At give mulighed for finansiering af støtte inden for rammerne af dette instrument med henblik på solidaritetstiltag i forbindelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351⁽⁸⁾ vil bidrage til at nå målene i forordning (EU) 2021/1148. Forordning (EU) 2021/1148 bør derfor ændres.
- (17) Det bør være muligt at mobilisere midlerne fra IGFV og andre relevante EU-fonde (»fondene«) for at støtte medlemsstaterne i deres indsats for at anvende forordning (EU) 2024/1351 i overensstemmelse med reglerne for anvendelsen af fondene og uden at dette berører andre prioriteter, der støttes af fondene. I den forbindelse bør medlemsstaterne kunne gøre brug af tildelingerne under deres respektive programmer, herunder de beløb, der stilles til rådighed efter midtvejsrevisionen. Det bør være muligt at stille yderligere støtte til rådighed under de relevante tematiske faciliteter, navnlig til de medlemsstater, der kunne blive nødt til at øge deres kapacitet ved grænserne.
- (18) Forordning (EU) 2021/1148 bør ændres for at sikre et fuldt bidrag fra EU-budgettet til de samlede støtteberettigede udgifter til solidaritetstiltag og for at indføre specifikke rapporteringskrav i forbindelse med disse tiltag som led i de eksisterende rapporteringsforpligtelser vedrørende gennemførelsen af fondene. Nævnte forordning bør også ændres for at give medlemsstaterne mulighed for at yde finansielle bidrag til IGFV i form af eksterne formålsbestemte indtægter.
- (19) Målene for denne forordning, nemlig at oprette en grænseprocedure ved tilbagesendelse, at fastsætte specifikke midlertidige regler med henblik på at sikre, at medlemsstaterne kan håndtere krisesituationer, og give mulighed for finansiering af støtte i henhold til forordning (EU) 2021/1148 med henblik på solidaritetstiltag i forbindelse med forordning (EU) 2024/1351, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, og kan derfor på grund af nærværende forordnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1359 af 14. maj 2024 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj>).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1148 af 7. juli 2021 om oprettelse af instrumentet for finansiel støtte til grænseforvaltning og visumpolitik som del af Fonden for Integreret Grænseforvaltning (EUT L 251 af 15.7.2021, s. 48).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).

i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

- (20) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.
- (21) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF⁽⁹⁾; Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (22) For så vidt angår Island og Norge, udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne⁽¹⁰⁾, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF⁽¹¹⁾.
- (23) For så vidt angår Schweiz, udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne⁽¹²⁾, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF⁽¹³⁾.
- (24) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne⁽¹⁴⁾, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU⁽¹⁵⁾.
- (25) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret»). Denne forordning tilstræber navnlig at sikre, at den menneskelige værdighed respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af chartrets artikel 1, 4, 8, 18, 19, 21, 23, 24, og 47 fremmes —

⁽⁹⁾ Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).

⁽¹⁰⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁽¹¹⁾ Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).

⁽¹²⁾ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

⁽¹³⁾ Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).

⁽¹⁴⁾ EUT L 160 af 18.6.2011, s. 21.

⁽¹⁵⁾ Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I
ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Denne forordning opretter en grænseprocedure ved tilbagesendelse. Den finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere og statsløse, hvis ansøgning er blevet afvist i forbindelse med grænseproceduren ved asyl, der er fastsat i artikel 43-54 i forordning (EU) 2024/1348 (»grænseproceduren ved asyl«). Den fastsætter også midlertidige specifikke regler om grænseproceduren ved tilbagesendelse i krisesituationer som defineret i artikel 1, stk. 4 i forordning (EU) 2024/1359.

Denne forordning ændrer også forordning (EU) 2021/1148 med det formål at give mulighed for finansiering af støtte i henhold til nævnte forordning med henblik på solidaritetstiltag i forbindelse med forordning (EU) 2024/1351.

2. Midlertidige foranstaltninger, der vedtages i henhold til denne forordnings kapitel III, skal opfylde kravene om nødvendighed og proportionalitet, være egnede til at nå de fastsatte mål og sikre beskyttelsen af ansøgenes rettighederne og være i overensstemmelse med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til chartret og folkeretten.

3. Foranstaltningerne i denne forordnings kapitel III må kun anvendes i det omfang, der er strengt påkrævet af situationen, på en midlertidig og begrænset måde og kun under ekstraordinære omstændigheder. Efter en anmodning må medlemsstaterne kun anvende foranstaltningerne i kapitel III i det omfang, det er fastsat i den i artikel 4, stk. 3, i forordning (EU) 2024/1359 omhandlede afgørelse.

Artikel 2

Henvisninger til forordning (EU) 2024/1348

For de medlemsstater, der ikke er bundet af forordning (EU) 2024/1348, forstås henvisninger i nærværende forordning til bestemmelser i forordning (EU) 2024/1348 som henvisninger til tilsvarende bestemmelser, som de kan have indført i deres nationale ret.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »ansøgning om international beskyttelse« eller »ansøgning«: ansøgning om international beskyttelse eller ansøgning som defineret i artikel 3, nr. 12), i forordning (EU) 2024/1348
- b) »ansøger«: ansøger som defineret i artikel 3, nr. 13), i forordning (EU) 2024/1348.

KAPITEL II

GRÆNSEPROCEDURE VED TILBAGESENDELSE

Artikel 4

Grænseprocedure ved tilbagesendelse

1. Tredjelandsstatsborgere og statsløse, der har fået afslag på deres ansøgninger i forbindelse med grænseproceduren ved asyl, gives ikke tilladelse til at rejse ind på den pågældende medlemsstats område.

2. Medlemsstaterne kræver, at personer som omhandlet i stk. 1 opholder sig i en periode på højst 12 uger på steder ved eller i nærheden af de ydre grænser eller transitområder. Hvis en medlemsstat ikke kan indkvartere sådanne personer på disse steder, kan den gøre brug af andre steder inden for sit område. 12-ugersperioden regnes fra den dato, hvorpå

ansøgeren, tredjelandsstatsborgeren eller den statsløse ikke længere har ret eller tilladelse til at forblive på området. Kravet om at opholde sig på et bestemt sted i overensstemmelse med dette stykke betragtes ikke som tilladelse til indrejse eller ophold på en medlemsstats område. Forholdene på disse steder skal opfylde de standarder, som svarer til dem, der gælder for de materielle modtagelsesforhold og lægebehandling i overensstemmelse med artikel 19 og 20 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 ⁽¹⁶⁾, da de finder anvendelse på personer, som stadig betragtes som ansøgere.

3. Artikel 3, artikel 4, stk. 1, artikel 5, artikel 6, stk. 1-5, artikel 7, stk. 2 og 3, artikel 8-11, artikel 12, artikel 14, stk. 1, artikel 15, stk. 2-4, og artikel 16-18 i direktiv 2008/115/EF finder anvendelse med henblik på nærværende artikel.

4. Hvis en afgørelse om tilbagesendelse ikke kan håndhæves inden for det maksimale tidsrum, der er omhandlet i stk. 2, fortsætter medlemsstaterne tilbagesendelsesprocedurerne i overensstemmelse med direktiv 2008/115/EF.

5. Uden at det berører deres mulighed for på et hvilket som helst tidspunkt frivilligt at vende tilbage, gives personer som omhandlet i stk. 1 en frist for frivillig udrejse, medmindre der er risiko for, at de vil forsvinde, eller hvis deres ansøgning i forbindelse med grænseproceduren ved asyl er blevet afvist som åbenbart grundløs, eller hvis den pågældende person udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller medlemsstaternes nationale sikkerhed. Fristen for frivillig udrejse gives kun efter anmodning, og den må hverken overstige 15 dage eller give ret til indrejse på den pågældende medlemsstats område. Med henblik på dette stykke skal sådanne personer overgive ethvert gyldigt rejsedokument, som de er i besiddelse af, til de kompetente myndigheder, så længe det er nødvendigt for at forhindre, at vedkommende forsvinder.

6. Medlemsstater, der efter at have afslået en ansøgning i forbindelse med grænseproceduren ved asyl, udsteder en afgørelse om nægtelse af indrejse i overensstemmelse med artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 ⁽¹⁷⁾, og som i henhold til artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2008/115/EF har besluttet ikke at anvende nævnte direktiv i sådanne tilfælde, sikrer, at behandlingen af og beskyttelsesniveauet for tredjelandsstatsborgere og statsløse, som nægtes indrejse, er i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, i direktiv 2008/115/EF og svarer til den behandling og det beskyttelsesniveau, der er fastsat i stk. 2 i nærværende artikel og artikel 5, stk. 4, i nærværende forordning.

Artikel 5

Frihedsberøvelse

1. Frihedsberøvelse må kun pålægges som en sidste udvej, hvis det viser sig nødvendigt på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag, og hvis andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

2. Personer som omhandlet i artikel 4, stk. 1, i denne forordning, der er frihedsberøvet som led i grænseproceduren ved asyl, og som ikke længere har ret eller tilladelse til at forblive på området, kan fortsat frihedsberøves med henblik på at forhindre deres indrejse på den pågældende medlemsstats område, forberede deres tilbagesendelse eller gennemføre en udsendelse.

3. Personer som omhandlet i artikel 4, stk. 1, i denne forordning, der ikke er frihedsberøvet som led i grænseproceduren ved asyl, og som ikke længere har ret eller tilladelse til at forblive på området, kan frihedsberøves, hvis der er risiko for, at de vil forsvinde, jf. direktiv 2008/115/EF, hvis de undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesproceduren, eller hvis de udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed.

4. Frihedsberøvelse skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe der er rimelig udsigt til udsendelse, og så længe ordninger derfor er igangværende og gennemføres med nødvendig omhu. Frihedsberøvelsens varighed må ikke overstige den periode, der er omhandlet i denne forordnings artikel 4, stk. 2, og hvis der udstedes en efterfølgende frihedsberøvelse umiddelbart efter en periode med frihedsberøvelse som fastsat i henhold til nærværende artikel, medtages denne periode med frihedsberøvelse i beregningen af de maksimale perioder for frihedsberøvelse, der er fastsat i artikel 15, stk. 5 og 6, i direktiv 2008/115/EF.

⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 af 14. maj 2024 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).

⁽¹⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1).

5. Senest den 12. december 2024 udarbejder Den Europæiske Unions Asylagentur, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303⁽¹⁸⁾, i overensstemmelse med artikel 13, stk. 2, i nævnte forordning, retningslinjer for forskellige praksisser som alternativ til frihedsberøvelse, der kan anvendes i forbindelse med en grænseprocedure.

KAPITEL III

UNDTAGELSER I TILFÆLDE AF KRISISITUATIONER

Artikel 6

Foranstaltninger, der finder anvendelse på grænseproceduren ved tilbagesendelse i tilfælde af en krisesituation

1. I tilfælde af en krisesituation som defineret i artikel 1, stk. 4, i forordning (EU) 2024/1359 og i forbindelse med tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold eller statsløse, hvis ansøgning er blevet afvist i forbindelse med grænseproceduren ved asyl i henhold til artikel 11, stk. 3, 4 og 6, i forordning (EU) 2024/1359, og som ikke har ret eller tilladelse til at forblive på området, kan medlemsstaterne undtage som følger:

- a) uanset nærværende forordnings artikel 4, stk. 2, kan medlemsstaterne forlænge den maksimale periode for tilbageholdelse af disse tredjelandstatsborgere eller statsløse på de steder, der er omhandlet i nævnte artikel, med en yderligere periode på højst seks uger
- b) uanset nærværende forordnings artikel 5, stk. 4, må perioden med frihedsberøvelse ikke overstige den i nærværende stykke, litra a), omhandlede periode og skal medtages i beregningen af de maksimale perioder for frihedsberøvelse, der er fastsat i artikel 15, stk. 5 og 6, i direktiv 2008/115/EF.

2. Denne artikels stk. 1 finder også anvendelse på ansøgere, tredjelandstatsborgere og statsløse, der er omfattet af grænseproceduren ved asyl, og hvis ansøgning er blevet afvist inden vedtagelsen af Rådets gennemførelsesafgørelse omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning (EU) 2024/1359, og som ikke har ret eller tilladelse til at forblive på området efter vedtagelsen af nævnte gennemførelsesafgørelse.

3. Organisationer og personer, der i henhold til national ret har ret til at tilbyde rådgivning og vejledning, skal have effektiv adgang til ansøgere, der tilbageholdes i faciliteter for frihedsberøvede eller befinder sig ved grænseovergangssteder. Medlemsstaterne kan indføre begrænsninger af sådanne tiltag, når sådanne begrænsninger i henhold til national ret er objektivt nødvendige af hensyn til sikkerheden, den offentlige orden eller den administrative forvaltning af en facilitet for frihedsberøvede, under forudsætning af at adgangen ikke begrænses i alvorlig grad eller umuliggøres.

Artikel 7

Procedureregler

Hvis en medlemsstat mener, at den står i en krisesituation som defineret i artikel 1, stk. 4, i forordning (EU) 2024/1359 kan den indgive en anmodning om at anvende undtagelserne i nærværende forordnings artikel 6. Hvis en medlemsstat indgiver en sådan anmodning, finder artikel 2-6 og artikel 17, stk. 3 og 4, i forordning (EU) 2024/1359 anvendelse, alt efter hvad det er relevant. Hvis en procedure med henblik på at opnå en undtagelse allerede er blevet iværksat i henhold til artikel 2 i forordning (EU) 2024/1359, kan medlemsstaterne indgive en anmodning om at anvende undtagelserne i artikel 6 i nærværende forordning i forbindelse med nævnte procedure.

Artikel 8

Særlige bestemmelser og garantier

En medlemsstat, der anvender undtagelsen i artikel 6, oplyser på behørig vis de pågældende tredjelandstatsborgere eller statsløse på et sprog, som tredjelandstatsborgerne eller de statsløse forstår eller med rimelighed formodes at forstå, om de anvendte foranstaltninger og om foranstaltningernes varighed.

⁽¹⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303 af 15. december 2021 om Den Europæiske Unions Asylagentur og om ophævelse af forordning (EU) nr. 439/2010 (EUT L 468 af 30.12.2021, s. 1).

KAPITEL IV
ÆNDRING AF FORORDNING (EU) 2021/1148

Artikel 9
Ændring af forordning (EU) 2021/1148

I forordning (EU) 2021/1148 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 tilføjes følgende nummer:

- »11) »solidaritetsiltag«: et tiltag, hvis anvendelsesområde er fastlagt i artikel 56, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 (*), og som finansieres gennem finansielle bidrag fra medlemsstaterne, jf. nævnte forordnings artikel 64, stk. 1.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).«

2) I artikel 10 tilføjes følgende stykke:

- »3. Støtte i henhold til denne forordning kan finansieres med henblik på solidaritetsiltag ved hjælp af bidrag fra medlemsstaterne og andre offentlige eller private donorer som eksterne formålsbestemte indtægter i overensstemmelse med artikel 21, stk. 5, i finansforordningen.«

3) I artikel 12 indsættes følgende stykke:

- »7a. Bidraget fra EU-budgettet kan øges til 100 % af de samlede støtteberettigede udgifter til solidaritetsiltag.«

4) I artikel 29, stk. 2, første afsnit, indsættes følgende litra:

- »aa) gennemførelsen af solidaritetsiltag, herunder en opdeling af de finansielle bidrag pr. tiltag og en beskrivelse af de vigtigste resultater, der er opnået som følge af finansieringen.«

5) I bilag II, punkt 1, tilføjes følgende litra:

- »h) at støtte solidaritetsiltag i overensstemmelse med det anvendelsesområde for støtte, der er fastsat i bilag III, punkt 1.«

6) Bilag VI ændres således:

a) I tabel 1, punkt 1, tilføjes følgende kode:

»030 Solidaritetsiltag«.

b) Tabel 3 ændres således:

i) Kode 005 og 006 affattes således:

»005 Den særlige transitordning omhandlet i artikel 17

006 Tiltag omfattet af artikel 85, stk. 2, i forordning (EU) 2018/1240«.

ii) Følgende koder tilføjes:

»007 Tiltag omfattet af artikel 85, stk. 3, i forordning (EU) 2018/1240

008 Krisebistand

009 Solidaritetsiltag«.

KAPITEL V
AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 10

Anfægtelse fra offentlige myndigheders side

Denne forordning berører ikke offentlige myndigheders ret til at anfægte administrative eller retlige afgørelser som fastsat i national ret.

Artikel 11

Beregning af frister

De frister, som er fastsat i denne forordning, beregnes på følgende måde:

- a) hvis en frist, der er udtrykt i dage, uger eller måneder, skal regnes fra det tidspunkt, hvor en begivenhed indtræffer eller en handling foretages, medregnes selve den dag, hvor begivenheden indtræffer eller handlingen foretages, ikke ved beregningen af fristen
- b) en frist, der er udtrykt i uger eller måneder, udløber ved udgangen af den dag, som i den sidste uge eller måned henholdsvis er den samme ugedag eller falder på den samme dato i måneden som den dag, hvor den begivenhed er indtruffet, eller den handling er foretaget, fra hvilken fristen regnes. Hvor en frist, der er udtrykt i måneder, ville udløbe på en dag, der ikke forekommer i fristens sidste måned, udløber fristen til midnat på månedens sidste dag
- c) ved beregningen af fristerne medregnes lørdage, søndage og lovbestede fri- og helligdage i den pågældende medlemsstat; hvis en frist udløber på en lørdag, en søndag eller en lovbestedt fri- eller helligdag, regnes den følgende arbejdsdag som fristens sidste dag.

Artikel 12

Overgangsforanstaltninger

Senest den 12. september 2024 forelægger Kommissionen i tæt samarbejde med medlemsstaterne og de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer Rådet en fælles gennemførelsesplan for at sikre, at medlemsstaterne er tilstrækkeligt forberedt til at gennemføre denne forordnings kapitel II senest den 1. juli 2026, indeholdende en vurdering af konstaterede mangler og påkrævede operationelle skridt, og den underretter Europa-Parlamentet herom.

På grundlag af denne fælles gennemførelsesplan udarbejder hver medlemsstat med støtte fra Kommissionen og de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer senest den 12. december 2024 en national gennemførelsesplan, hvori tiltagene og en tidsplan for gennemførelsen heraf fastsættes. Hver medlemsstat afslutter gennemførelsen af sin plan senest den 1. juli 2026.

Med henblik på gennemførelsen af denne artikel kan medlemsstaterne anvende støtte fra de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer, og EU-fondene kan yde finansiel støtte til medlemsstaterne, i overensstemmelse med de retsakter, der regulerer disse organer, kontorer, agenturer og fonde.

Kommissionen overvåger nøje gennemførelsen af de nationale gennemførelsesplaner.

Artikel 13

Overvågning og evaluering

Senest den 13. juni 2028 og hvert femte år derefter forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning i medlemsstaterne og foreslår ændringer, hvis det er relevant.

Medlemsstaterne fremsender senest den 12. september 2027 på Kommissionens anmodning de oplysninger til denne, der er nødvendige for udarbejdelsen af dens rapport.

Artikel 14

Ikrafttræden og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Denne forordning finder anvendelse fra den 12. juni 2026.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. maj 2024.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

H. LAHBIB

Formand